

I. kapitola.

Obrovský víchor zúril takou silou, že nevládal stáť na nohách a len s veľkým vypätím síl sa plazil k blízkej výšine, kde dúfal nájsť útulok pred zúriacim víchrom. Výšina už nebola ďaleko, avšak on už bol na konci so svojimi silami. S nekonečnou zdĺhavosťou sa plazil ešte niekoľko metrov, avšak už bol presvedčený, že k výšine nikdy nedôjde a ak sa víchor neutíši, celkom iste zahynie. S hrôzou zistil, že ohrievač jeho hrubého pilotného obleku mu vypovedal službu, tak sa zdá, že na jeho chrbte sa nachádzajúca elektrická batéria sa vyčerpala. Krutá zima už počala lomcovať jeho údmi, nevládal sa pohybovať, teda schúliac sa na snehu, očakával svoj koniec...

V pomaly sa otupujúcich spomienkach prežíval znova svoju tragédiu. Z Falklandských ostrovov vzlietol na dobrodružnú, však nie nebezpečnú cestu na jednosedadlovom stroji najnovšieho typu Kráľovskej vzdušnej gardy, ktorý uletí 25.000 km, teda by stačil oblieť bez pristania i zem. Bol to technicky každou vymoženosťou vyzbrojený belasokrídly vták s atomovým pohonom, ktorý mohol pokračovať v ceste i vtedy, keď si pilot chcel oddýchnuť, lebo vedenie mohol prenechať radarovej stanici, vzdialenej niekoľko tisíc kilometrov. V tomto zázračnom stroji boli umiestnené i silné výbušniny pre prípad potreby zničenia pomocou tajných vln, ak by sa stroj náhodou dostal do rúk cudzej mocnosti; lebo tento oceľový vták s 1.500 km rýchlosťou za hodinu bol najúčinnejšou biciou kartou svetovej mocnosti a preto by si boly i ostatné väčšie štáty rady zadovážily jeho model.

Douglas Mawson alebo zkratka Doug, ako kamaráti nazý-

vali najlepšieho pilota Kráľovskej leteckej zbrane, vzlietol z Falklandských ostrovov s poslaním, aby vyšetril oblasť medzi Malou Amerikou a zemou Graham, lebo na ostrovoch pôsobiaci tajná vysielacia zistila určité účinky papršlekov, ktoré doteraz neboli badateľné. Tieto účinky lúčov, popri ich záhadnosti sa dosiaľ ešte neukázali nebezpečnými a nemohli rušiť prácu pozorujúcej stanice, avšak keď ich sila nebola známa, opatrné veliteľstvo nariadilo vyšetrenie vecí. Týmto úkolom bol poverený Douglas, ktorý sa veselo vybral na cestu a ešte ani len vo sne by nebol veril, že sa mu na ceste môže niečo pripať, keď jeho zázračný nástroj vopred hlási každú nehodu. Je pravdou, že polhodinu pred katastrofou sa mu na okamih zdalo, že o vlasok odbočil zo smeru, ale chybu napravil — tak sa zdá náhodou obrátil kormidlom. Ako mohol myslieť na to, že mohutnejšie sily zasiahly do hry a od toho okamihu bol jeho osud zpečatený. O niekoľko okamihov neskôr mu vypovedali službu všetky súčiastky a stroj začal katastrofálne padať a ešte ani na to nemal čas, aby stanici podal hlásenie. Všetko i toto by bolo zbytočné, lebo stanica bola bezmocná. Keď už myslel, že je nezachrániteľný, stroj počal znovu pracovať, avšak neviditeľná moc ho prinútila núdzovo pristáť. Vtedy už tušil, že ho nezachráni vlastná stanica, avšak v nasledujúcich okamihoch sa o tom i presvedčil, lebo keď dosiahol stroj zeme, ozval sa v mikrofóne rozhodný hlas.

— Ihneď vystúpte a vzdialte sa od stroja!

Ledva sa vedel pohnúť od prekvapenia. Kto ho chce vlastne zničiť? Lebo ak čustí stroj celkom iste zahynie v snehovej vichrici. Alebo ho chce vlastná stanica upozorniť, lebo na diaľku zistili niečo mimoriadneho a veliteľstvo ho nechce zaplietť do tajomstva? Potom prečo ho vyslali? — premýšľal. Túto možnosť považoval ihneď za vylúčenú. Okrem toho sa ho i mikrofón snažil presvedčiť o nemožnosti tejto myšlienky, ani čo by hovoriaci uhádol jeho myšlienky. Teraz sa už ozval neobyčajne rázne hlas.

— Dávam vám jednu minútu, stroj bude zničený, lebo my ho nepotrebujeme a hockoľko strojov sem veliteľstvo pošle, všetky zničíme!

Douglas teraz už nepremýšľal a vyskočil zo stroja. Keď sa tak stalo, zahučal motor stroja a mohutným vzletom sa rútil k vzdialenej výšine, kde vybuchol. Z očí tridsaťročného tvrdého vojaka vytryskly slzy, keď videl zničenie stroja, avšak nemal času na prílišné rozčítlivenie, lebo v blízkosti nevidel nikoho a dúfal, že dosiahne tú blízku výšinu, prípadne sa zachráni od pochovania snehom. Driemal v ňom aj iný nádejplný lúč, že mu azda tá tajomná moc nedovolí zahynúť. Je pravda, že ani to nevie, čo by bolo lepšie?

Už cítil, že mu meravejú údy. Strpnutá ruka hľadala služobnú pištoľ, aby takto robil koniec svojmu životu, ale ani na to už nemal sily. Náhle začul hučanie lietadla a s úžasným vypätím síl obrátil hlavu k nebu, ale nevidel nič. Hukot náhle prestal, len v ušiach mu znelo tupo, ako hlas zvonov. Blúznil. Vedel, že mu je koniec. Ovládla ho tupá ľahostajnosť a obrátil sa tvárou do snehu. Vedel, že ho nik nebude oplakávať, lebo už dávno nikoho nemá... Na veliteľstve ho však budú stavať za príklad plnenia povinností a potom obsadia jeho miesto iným...

II. kapitola.

Kdesi na dne ľadového pekla, azda medzi Malou Amerikou a Novou Planinou bola približne štyri kilometrová štvorcová kotlina, okolo ktorej zúrila vražedná snehová víchrica. Ak sa náhodou tým smerom zatúlala niektorá letecká výprava, nik nemohol uzrieť záhadnú oblasť, najväčšiu a dávno zabudnutú svetovú pevnosť učencov. I keby sa bolo niekedy podarilo niekomu dostať nad tajomnú oblasť, veľmi by sa bol čudoval tomu, že v krajine večného ľadu plynie život a sotva by si vedel vysvetliť, akému cieľu slúži tá obrovská kupola uprostred obrovskej budovy, z ktorej vyčnievajú dlhé oceľové ramená, sťa ostne gigantického ježa.

Vo vnútri hlavnej budovy, v technickej izbe sa díval vysoký, starší muž meravo do náprotivného zrkadla a jeho vážna tvár neprežrádzala nijaké dojatie, však ani stopa zlomyseľnej rozkoše na ňom nebola badateľná, keď videl v zrkadle, že pilot, ktorého stroj zničili, sa zvrátil v snehu na tvár a ostal nepohnute ležať.

Tajomný muž stlačil teraz jeden z gombíkov a ozval sa rozhodným hlasom.

— Olaff, zastav ihneď víchricu a odleť s Nennym pre mladého muža! Nenny nech ho ihneď zaštepí, lebo na žiaden pád sa mu nesmie niečo stať. Veľmi ho potrebujeme!

— A smer? — pýtal sa poverený, ktorého nebolo možno vidieť.

— Stroju ja udám smer, len už choďte, lebo dobre viete, že víchrica nemôže nadhlo zastať, lebo naši nepriatelia môžu nás hockedy prekvapiť.

— Už ideme, Premier — odpovedal neviditeľný hlas zo smeru zrkadla. Sotva ubehlo niekoľko okamihov od doznevšieho rozkazu, víchrica prestala zúriť okolo kotliny. Premier si sadol za mohutný písací stôl, na ktorom sa leskly miniaturné prístroje.

— S te hotoví, Premier — bolo počuť.

— Zapínam — odpovedal na to Premier a z hladkého dvora v tom okamihu vyletelo štíhle, čierne teleso s ohlušujúcim šušťaním k nebu a závratnou rýchlosťou vrtalo svojim, zvláštnej rybe podobným čiernym telom riedky vzduch. O niekoľko okamihov sa zmenšilo v diaľke na malú bodku, potom sa i malá čierna bodka stratila v šedivej klenbe neba.

Premier sledoval smer stroja, však keď sa tento ocitol nad telom mladého, na zemi ležiaceho vojaka, hladko, veľkým oblúkom spustil stroj celkom blízko k nehybnému telu muža.

Dvere stroja sa automaticky otvorily a prvý vystúpil z nich územčitý človek, zabalený do kožušín, s čiernou, okuliarovou maskou na hlave. Za ním nasledoval vyšší človek, ktorý sa už naklonil nad mladého muža a snažil sa obrátiť ho na chrbát. Vyšší chytro stiahol rukavice s mužových rúk, z tašky vytiahol malú striekačku a na obidvoch rukách pichol mu do hlavnej žily. Potom znova mu natiahol rukavice a už ho i niesli do stroja. Keď sa dvere stroja automaticky za nimi zavrely, čierny zázrak sa už pohýňal.

V osade sa lietajúca ryba dostala znovu do hangáru a dvaja mužovia s námahou vliekli letca do dobre zariadenej izby hlavnej budovy a uložili ho na pohovku.

— Myslím, že za štyrihodinu mu neobude nič — poznamenal územčitý. Vyšší chcel práve odpovedať, keď začuli Premierov vyčítavý hlas.

— Olaff, prečo neidete na svoje miesto, veď viete, že je pre nás každá minúta nebezpečná, keď sa neuchýlime medzi ochranné steny víchrice.

Olaffom zvaný územčitý chlap sa vzdialil. Zatiaľ druhý prichystal všeličo, aby sa mladý dôstojník cítil dobre, keď sa preberie k vedomiu.

III. kapitola.

Douglas cítil zpočiatku veľkú teplotu, potom ho zaliala chladná vlna až mu skoro duša zamrzla. Odniekať z diaľky počul hlasy, však ešte si nevedel uvedomiť aké sú vlastne. Potom povolila strašná zima a jeho telom prešiel akýsi nevysvetliteľný pocit a ťažký tlak mizol z minúty na minútu. Otvoril oči a nechápavo pozrel na šesťdesiatročného muža v bielom plášti, stojaceho pri ňom, ktorého belasé oči sa povzbudivo dívaly na neho. Bohaté a dlhé šedivé vlasy pridávaly sympatiu výraznej tvári. Keď sa ozval, jeho baryton príjemne zvučal.

— No len keď vám je už lepšie, bál som sa, že sme sa už oneskorili. Upozorňujem vás vopred, že nie sme vaši nepriate-

lia, avšak to, čo sme spravili, sme museli, lebo ak to neurobíme my, bol by to urobil druhý a vtedy . . .

Odmĺčal sa. Sympatická tvár sa na chvíľu zachmúrila. Však započatú vetu si neprial dokončiť.

Douglas povedal len toľko. — Nerozumiem.

Šedivý muž sa znova usmieval.

— To verím. No teraz vás nechám, aby ste sa trochu spamätali. Vo svojej izbe nájdete všetko, jedlo, šaty, no ešte i trochu pitia. O hodinu prídem pre vás, zatiaľ buďte hotový. Na útek nemyslite, zaprvé by to bol nevďak voči nám, zadruhé by sa vám to nijako nepodarilo. — vyhlásil rozhodne, potom sa obrátil a ľahkým krokom vyšiel z izby. Ani ich len nezamkol.

Douglas sa díval za nim so smiešanými pocitmi. Myšlienky sa mu naháňaly v mozgu. Trápily ho samé otázky. Keď sa ukazujú voči nemu takými dobroprajnými, tedy prečo ho nechali takmer zamrznúť? Ako sa im podarilo vrátiť ho životu, veď necíti ani stopu po mrznutí, hoci je nemožné, aby toto za iných okolností nenechalo u neho stopy? Však práve aké sú toto okolnosti? Keď nie sú nepriateľmi, prečo zničili stroj a zkadiaľ vie šedivý muž anglicky? Alebo, že by bol azda aj on Angličanom? Vyzerá skorej na Severana. A akí budú ostatní? A nie je azda táto srdečnosť len pascou a ktovie aké skúšky na neho ešte čakajú? Na každý pád bude ostražitým . . .

Len teraz zbadal, že ešte vždy leží. Skúsil vstať. To mu nespôsobilo žiadne ťažkosti. Potom sa celkom postavil na nohy a čudoval sa, že sa cíti celkom čerstvým a zdravým. Nevychádzal z údivu. Keď cítil hlad, išiel ku stolu a s dobrou chuťou sa pustil do jedla. Menu sa skladalo z ryby, praženej v oleji vtačích vajec. Našiel tam ešte i viac bielych kociek a keď do jednej z nich zahryzol, prekvapene zistil, že má práve takú chuť ako chlieb. Keď sa nasýtil, začal sa obliekať. Prichystané šaty mu pristaly skoro bezchybne. Na svoje nie malé prekvapenie našiel na malom fajčiarskom stolíku niekoľko žltých cigár a hneď si na jednu zapálil. S nadpozemským pôžitkom fajčil cigaru príjemnej chuti a celkom pozabudol na svoje neisté položenie. Len vtedy sa vzpomätal, keď muž v bielom plášti vstúpil do izby. Jeho tvár bola teraz veľmi vážna. Mĺčky pokynul Douglasovi, aby ho nasledoval.

Pilót sa podvolil, avšak jeho predchádzajúci príjemný pocit sa v okamihu rozplynul.

Muž v bielom plášti bol trochu ohnutý, takže sotva ho bolo možno poznať po jeho predchádzajúcich ľahkých pohyboch pred hodinou. Prešli dlhou chodbou, ktorú zastierala jemná tapeta krémovej farby. Jeho čudné pocity sa stupňo-

valy, keď šedivý muž otvoril jedny dvere a pokynul mu, aby vstúpil.

Odhodlane prestúpil prah.

Našiel sa v nádhernej izbe, ktorej podlahu kryl mäkký koberec jemnej vzorky. Pred širokým oblokom, zastretým kvetavou záclonou, stál hladký, čierny mahagonový písací stôl, na ktorom boli rozložené rôzne nástroje, avšak tieto neboly lekárske, ale nejaké zvláštne technické nástroje, ktoré sa v mnohom podobaly súčiastkam dokonalej rádiovkej stanice.

V každom okamihu objavil nové a nové veci, ktoré nasvedčovali tomu, že veci patria neobyčajnej osobe. Muž v bielom plášti prerušil jeho skúmanie.

— Prichystajte sa na Premierovo prijatie. Upozorňujem vás vopred, že on nie je zlý človek, avšak nestrpí odpor. Bol by som rád, keby ste sa toho pridržali — povedal suchým hlasom, v ktorom ani čo by sa skrývala obava.

Douglas prikývol hlavou, ale nepovedal ani slova, lebo jeho pozornosť upútala mimoriadna vec. Kvetavá záclona sa z obloka automaticky odsunula a v nasledujúcej chvíli vnikly cez obločné tabule do izby žiarivé slnečné lúče. Pod oblokom skvela sa rozprávkovo krásna ružová alej. Medzi žltočervenými a krvavočervenými ružami v pletenom kresle sedela mladá žena, ktorej zlatoplavé vlasy sa leskly māmivým odrazom v slnečnom jase. Jej tvár zatiaľ nemohol uzrieť, lebo sedela chrbtom,

čítajúc nejakú knižku, ale cítil, že môže byť neobyčajnou kráskou...

— Začudovali ste sa, pravda — prerušil ho došiaľ neznámy, ale príjemný hlas.

Pozrel sa za zvukom. Do izby vstúpil vysoký, vyziably muž a pustil sa za písacím stolom na pohodlnú, poduškami vystlanú stoličku. Tvrdú, podlhovastú tvár zpríjemnily dve zázračne čisté oči, však vzdor tomu, vyžarovala z neho nevýslovná energia. Milostivo pokynul, aby zaujali miesta. Keď si sadli, počal rozprávať. Jeho hlas bol rozkazujúci, avšak nie urážlivý.

— Iste si na náš sťažujete, že sme vás zajali, však by som bol veľmi rád, keby ste to za to nepovažovali, lebo ak vás my nevezmeme do ochrany, boli by ste sa dostali do oveľa horšej situácie. Úprimne by som sa však tešil, keby ste porozumeli tomu, že to, čo sme doteraz spravili a čo ešte po tomto urobíme, robili sme všetko v prospech celého civilizovaného sveta.

— V tomto prípade môžu páni so mnou počítať, však neslobodno zabúdať, že som Jôstojníkom kráľovskej letky, ktorý má povinnosti voči svojej domovine a ktorý musí za všetko zodpovedať svojmu veliteľstvu, — poznamenal úprimne Douglas.

— Teším sa, že sa snažíte nás porozumieť, avšak o tom, aby sme do toho zamiešali i vaše veliteľstvo, nemôže byť ani reči. Uznajte, že to by veci nepospelo. Napokon ihneď vám zapojím vaše veliteľstvo — vyhlásil Premier bez akéhokoľvek rozčúlenia a v nasledujúcom okamihu počul Douglas známe hlasy a prekvapený obrátil tým smerom hlavu. V obrovskom zrkadle na stene uvidel veliteľovu izbu. Plukovník Gromley s ustarostenou tvárou pozeral pred seba, jeho obľúbená cigara už celkom dohorela na popolníku. Ochvíľu sa otvorily dvere a vstúpil nimi nadporučík Tompson. Vzpriamený pozdravil, potom podal hlásenie. Ktovie koľký raz, odkedy Douglas zmizol.

— Je to veľmi smutné, sir, avšak teraz je už celkom isté, že Douglas Mawson, poručík kráľovskej letky zahynul. Náš diaľkový prístroj ukazuje bez každej pochybnosti, že jeho stroj vybuchol zanedlho po prerušení nášho spojenia s ním.

Na plukovníkovej tvári sa teraz zračilo pohnutie, nebolo možno vedieť, čo ľutuje viac, či stroj alebo stratu Douglasa.

Tompson pokračoval.

Tajomné účinky lúčov boli dnes oveľa ostrejšie, ako inokedy, však je obzvlášť pozoruhodné, že dnes sme zbadali dva od seba sa celkom lišiace, však popritom jednako silné otrasy, ktoré úplne znemožnily spojenie s našimi magnetickými bodmi, obzvlášť v oblasti medzi zemou Graham a Malou Amerikou, ako aj medzi Novou Planinou a francúzskou Adelou.

Gromleyova tvár ešte viac zväžnela. Vedel už o tom, že i pozorovacia stanica iného priateľského štátu zbadala akúsi nepravidelnosť. Francúzi sú veru veľa razy na niekoľko minút bezradní, ich najlepšie stroje často zhoria za záhadných okolností. Bezpochybne sa zistilo, že tajomnú príčinu nových účinkov netreba hľadať v určitých prírodných zmenách. Hlásila sa tu akási tajná mocnosť, o ktorej úmysloch zatiaľ nemožno vedieť, či sú dobré alebo zlé?

Pokynul rukou a Tompson vyšiel z kancelárie.

Premier vypál stroj. Douglas sa sotva vedel spamätať z prekvapenia. Za celý čas ani nemukol. Nijako nevedel po-

chopiť, ako je možné nahliadnuť napriek vzdialenosti niekoľko tisíc kilometrov i do najhlbších tajností. Veď potom títo ľudia majú v rukách takú moc, ktorá môže priviesť do pomykova i dobrotivého Pána Boha... Celý svet je v ich rukách. Tu mu prebleskol mozgom náhly zázrak, ktorý sa skvie pred jeho očami v krajine večného ľadu. Mimovoľne sa pozrel k ružovej aleji. Tak sa zdá, Premier uhádol jeho myšlienku, lebo s úsmevom poznamenal.

— Nepochopiteľná moc je v našich rukách, avšak my ju chceme obrátiť v prospech celého sveta. Náš štát je ríšou siedmich učencov: Antarktidária. Po bývalej svetovej vojne my neznámy fyzikovia, prírodopisci, geológovia, technici a iní učitelia sme s najväčším sklamaním hľadali východisko z tej úžasnej hĺbky, do ktorej sa zrútilo ľudstvo a ktorý problém nevedel nik vyriešiť. Prišli sme sem piati muži, dve ženy a moja malá dcéruška, z ktorej sa už odvtedy stalo dospelé dievča. Ženy zahynuly skôr ako sme mohli vytvoriť znesiteľný život na tomto mieste. Podotýkam, že naša výprava bola na svete najmenšia, avšak najlepšie vyzbrojená. O tom ani nemusím vraviť, že sme prešli nevýslovným utrpením a úžasným vypätím síl, pokiaľ sme si napokon vybudovali znesiteľné ovzdušie a mohli sme sa pustiť do práce. Môžete si predstaviť naše strašné utrpenia, keď sme videli, že sa svet nezadržiteľne rúti v ústrety najstrašnejšej vojne a nemohli sme urobiť nič, lebo ešte sme nemali hotové potrebné nástroje, aby sme ju prekazili. Vojnových buričov prinútíme k mlčaniu, vyberáme zápalné látky z medzi masy ľudí a životachtivé masy už natrafia na seba...

Odmlčal sa. Jeho sympatická tvár sa teraz zamračila. Douglas bol zamyslený a ani nezbadal, že dievča už nie je na svojom mieste a pletená stolička, ktorá objímala jej telo, teraz zýva prázdnotou.

Po malej prestávke pokračoval Premier vážnym hlasom.

— Naše plány prevedieme za každých okolností, ale tak sa zdá, že teraz to už nebude taká ľahká úloha ako sme mysleli. Pripomína... že sme prišli sem ôsmi a teraz sme len siedmi, lebo ôsmy od nás ušiel a pripojil sa k akejsi nám neznámej spoločnosti, ktorá podľa nášho predpokladu si založila prístrešok niekde medzi Novou Planinou a zemou Adela. Toto pokladáme za pravdepodobné preto, lebo všetky tie lúčové ťažiská, ktoré u nás dominujú, stiahnu sa v smere, potom sa obracajú v smere Marqueritte Bay až napokon sa rozplynú vo vesmíre. My sme si tieto ťažiská a prúdenia doslovne podmanili, správnejšie elektromagnetickým zachádzaním ich ustavične okrádame a týmto získavame stále väčšie a väčšie priestranstvo z ľadovej ríše. Bohužiaľ tento proces nateraz zanikol, ba je badateľný úpadok

a ak sa nám nepodari znemožniť fantomov Antarktídy, tak nám je koniec, avšak i svet očakávajú nevysloviteľné hrôzy.

— Znova sa odmlčal a meravo sa díval na Douglasa čistými očami, však ihneď pokračoval.

— My sme siedmi, každý má svoje zadelenie, ani jeden nemôže zanechať miesto, preto vás potrebujeme. Dobre vás poznáme a i to vieme, že nemáte nikoho na svete... lebo len túto jediná možnosť máte, aby ste ostali nažive... ak prijmete poslanie, ktorým vás chcem poveriť...

Nemohol dokončiť vetu, lebo dvere sa náhle otvorily a vtrhlo nimi plavé dievča. Jej tvár bola mimoriadne rozrušená, avšak i v takomto stave bola bezo sporu krásna. Podivuhodne krásna, veľké modré oči poplašene mihaly po izbe. Premier sa vzrušeno opýtal.

— Čo sa stalo, Edna?

— Na severnej časti zamrzly hrušky — povedala trasúcim hlasom a vysilene klesla na stoličku. Premier celkom zničený a ustato spustil hlavu do dlaní. Muž v bielom plášti, ktorý sedel dosiaľ nepohnute na svojom mieste, náhle rozčúlene vyskočil.

— Je to dielo Gounarda! — vykrikol.

Premier prikývol.

— Celkom iste je to jeho dielom — povedal, potom sa obrátil k mladému mužovi — Gounard bol ôsmy z nás, bol obzvláštnym znalcom techniky, avšak vládybažný, čert ho sviedol do svojej moci, popritom chcel získať za každú cenu Edninu ruku, ale o tom moja dcéra nechcela ani počuť nielen pre veľký vekový rozdiel, ale pre Gounardovu násilnickú povahu. Náš zradný kolega mal tiež akési zúčtovanie v našej severnej domovine s viacerými ľuďmi a našu moc chcel využiť na pomstu, čo sme mu nedovolili. Preto jedného dňa ušiel na jednom z lúčových strojov a vzal so sebou viac mimoriadne dôležitých prístrojov, nahradením ktorých strácame veľa času. To by ešte nebolo stačilo k tomu, aby ohrožoval našu prácu. Napriek tomu, to, čo sa teraz stáva, sme očakávali, len to prekvapuje, že sa pripojil k takej spoločnosti ľudí, ktorí po porážke vraždiacej vojny sa vymkli zodpovednosti a teraz si lámú hlavu na nemilosrdnej pomste. Ale prepáčte ani som vás nepredstavil. Edna, moja dcéra, a toto je Douglas Mawson, letecký poručík — ukázal na mladého muža.

Mladí si podali ruky. Mladý muž sa díval s obdivom na dievča. Krajšie a dokonalejšie stvorenie nevidel a náhla obava stisla mu srdce pri myšlienke, že tomuto krásnemu dievčaťu hrozí vážne nebezpečenstvo. I Damoklesov meč, visiaci nad svetom, bol teraz na okamih zatlačený do pozadia.

IV. kapitola.

Spoločnosť v premierovej izbe sa už trochu upokojila a vážne sa začali zaoberať myšlienkou, ako zúčtujú s banditom Antarktídy. S tým však si bol zatiaľ každý na čistom, že to nebude ani ľahké. Do plánovania sa zapojila i Edna a Douglas s úprimným prekvapením videl, že postupuje s mimoriadnou obrazotvornosťou.

— No netreba maľovať situáciu tak na čierne, veď o šesť hodín zase spolu zasadneme, zatiaľ si pripravím plán. Teraz je už len to otázkou, či náš priateľ Mawson prevezme riskantný úkol.

Douglas sa narovnal a povedal rozhodne.

— Prevezmem.

Premier pristúpil k nemu a stisol mu ruku.

— Čakal som to od vás!

I mňa v bielom plášti potriasol jeho rukou.

— Teším sa, že Premier dobre volil.

Dievča so smutnou tvárou sa dívalo na toho vysokého, širokoplecého muža, v ktorého podlhovastej peknej tvári svietily dve čierne odhodlané oči. Hoci veľké bolo nebezpečenstvo, predsa sa nevedela tešiť tomu, že sa mladý muž pokúsi odvrátiť ho, keď pomyslela na to, že toto môže stať Douglasa i život. Úspech predsa nemôže byť istý. Pomalými krokmi vykročila k nemu a podala mu svoju malú, úzku rúčku. Jej hlas bol zastretý, keď vyklzly zmedzi jej krvavočervených úst slová.

— Musím obdivovať vašu smelosť, však cigánila by som, keby som povedala, že sa teším tomu, že nás chcete zachrániť, keď viem, aké nebezpečenstvo ohrozuje váš život.

Douglas stisol jej drobnú ruku a celé jeho vnútro zalialo veľké šťastie. Veď dievčaťu nie je ľahostajný jeho osud! Teraz by ho už nič na svete nevedelo zdržať.

— Som si vedomý každého nebezpečenstva, ale nebojím sa, lebo som presvedčený, že dobrotivý Boh stojí na strane spravodlivosti — vyhlásil oduševnene.

Kto z nich len mohol pomyslieť na to, že božie plány odbočia od nich a nevýslovne ťažké skúšky sú už na prahu.

S teplým úsmevom sa díval Premier na mladých. Príliš veľa mu povedal tento okamih. Pomalým pohybom sa odvrátil od nich a podišiel k obloku, sťa by sa díval na ruže, avšak videl len splývajúcu smes fariek, lebo vlhký závoj očí mu zaštel pohľad. Neobrátia sa, vydal rozkazy.

— Nenny, vy ukážte nášmu priateľovi našu ríšu. Potom si odpočinite, lebo čaká na nás veľká práca. Presne o šesť hodín sa hláste u mňa. Edna, ty ostaň ešte tu so mnou.

— Otecku, ak dovoľíš, prídem trochu neskoršie. Myslím že poručík Mawson sa nenahnevá, keď pôjdem s nimi, vieš aká som hrdá na našu Antarktidiáriu . . .

Belovlasý Premier sa usmial. Predsa len dobre tušil, že mladý muž nie je dievčaťu ľahostajný a ani trochu sa na ňu preto nehneval.

— Dobre, Edna, budem ťa čakať — privolil.

Keď všetci vyšli z izby, Premier sa pustil horúčkovite do práce. Rad-radom pristupoval k osobitne ukrytým prístrojom. Poznačil záhadné čísla na papier, chvíľu pozoroval so zachmúrenou tvárou vzdušné obrazce lúčov a jeho tvár zkrčovitela . . .

V. kapitola.

Takmer polhodinu už chodili po zázračnej technickej ríši a v Douglasovi sa zosilňovalo presvedčenie, že tomuto zázračnému svetu dodáva dušu čaro vedy. Vo svojom živote videl už mnoho, ale, že by ľudská vynaliezavosť dosiahla taký stupeň vývoja, to sa neopovážil ani len tušiť. Či môže niekto myslieť, že sú ľudia, ktorí vedia na tisíc kilometrovú vzdialenosť krotiť živly a vidia i do hĺbín najtmavších tajomstiev? Vedia preraziť večný ľadový pancier, vyhľadávajú pod ním úrodnú pôdu a na tom priestore sfa dľaň, na ktorom bývajú, vyčaria okolo seba večne hrejúce slnečné lúče francúzskej azúrovomodrej klenby. A vzdor všetkému, títo ľudia nie sú vedúcimi štátov, lebo títo sú mocnostiam dobrí len na to, aby darovali ľudstvu celého sveta lepší zajtrajšok.

Edna hrala ináč celkom pasívnu úlohu. Ona už poznala všetky zázraky Antarktidiárie a jej pozornosť sa sústreďovala radšej na to, s akou úprimnou zbožnosťou načúva mladý muž oduševnením prehriate slová doktora Nennyho.

Už sa soznámil s profesorom Donaldsonom, tučným, avšak dobromyselným geologom, s vynikajúcim chemikom Jensenom a s vytiahlym fyzikom Jörgenom, ktorý rozprával bodro o tom, že na poli atomového ničenia predbehli svetových učencov už o dvadsať rokov a vedia znemožniť atomovú vojnu. Prirodzene o tom, ako toto možno urobiť, učenec nerozprával, len pyšne poznamenal, že on nedostáva potrebnú silu z uránovej rudy, i to je zbytočné aby pomocou mocného cyklotronu rozbíjal atomy, lebo túto silu dostáva z vesmíru.

— Máte o tom poňatia, milý priateľu, že v tom vzduchu, ktorý za okamih vdýchnete, sa vypína obrovská sila, ktorá má v sebe niekoľko tisíc kilowatové vlny? Sú to rádiové vlny, ktoré vyžarujú vo vesmíre plávajúce nebeské telesá na našu zem a sú aspoň o desaťtisíc ráz silnejšie, než aké sme my tu poznali.

Tieto vlny a vesmírové lúče sme si podmanili a s celkom malým prístrojom, ktorý zostrojil náš koléga Jensen — ľahko rozbijeme atomy. Zase len s tým rozdielom, že i nezbedné a reakčné elektróny vieme zúzdif kedy chceme. Sme páni rádiového žiarenia, ktoré znemožníme vtedy, kedy chceme a oslobodením atomov vzniknávajú horúčavu vieme z ignosféry zaslanými protireakciami likvidovať za niekoľko okamihov. — Povedal a skúmal niečo veľmi pozorne na svojich bosoráckych prístrojoch. Keď sa znova narovnal, sotva bolo stopy po jeho veľkom oduševnení.

— Vidíte, my chceme svetu dobro a teraz prichádzame na to, že toto nemôžeme urobiť a zbytočná bola naša položitovná práca. Čo je však pri tom najhoršie, my dávame podklad k tomu, aby nesvedomiti dobrodruhovia zničili milióny ľudí z jednej minúty na druhú — vyjadril úprimnú obavu, potom znovu sa naklonil nad svoje prístroje, dávajúc týmto na vedomie, že si nepraje ďalej zdržovať návštevu.

Nenny pokynul a všetci traja odišli, nechajúc Jörgenta samého.

Teraz sa poberali k mohutnej kupole.

— Toto je úzda živlov — vysvetľovala Edna.

— Ale — čudoval sa Douglas, keď obzeral obrovskú čiernu kupolu s odstavajúcimi dlhými čiernymi hrotmi, ktorá sa podobala špendlíkmi napichanej perinke a na konci ramien, vo vzdialenosti desiatich metrov, bolo i niečo gombičke podobné.

— Kupola je rozdelená na viac otáčivých častí, — vysvetľoval Nenny, — ktoré možno podľa potreby nastaviť, aby sme prišli do styku s víchricou alebo s určitým jadrom vlny, čím sa stáva našim povolným dieťaťom všetko, všetko...

Územčistý astrolog Olaff v čiernom plášti sa v mnohom podobal na Donaldsona, iba malým hnedým očiam chýbala hrejivosť geológovho zraku. Douglas sa nedíval rád do týchto očí, ale keď videl ako milo sa prihovoral svojmu druhovi, zmizol jeho znepokojujúci pocit. Olaff ich zatiaľ ešte nezaviedol do svojej bosoráckej kuchyne. Edna i poznamenala.

— Pán profesor Olaff neprijíma rád návštevy vo svojej svätyni — usmiala sa, ani čo by sa chcela zachrániť pred vedátorovým pichľavým pohľadom. Ale Douglas vycítil z hlasu dievčaťa i nemú iróniu. Na Olaffovi zatiaľ nebolo badať, že to spozoroval. Ukazoval sa milým, a odvolávajúc sa, že vzhľadom na hroziace nebezpečenstvo musí byť práve on najtriezvejší, prosil spoločnosť o prepáčenie a s omluvným úsmevom zmizol za bielymi dverami.

Douglasovo srdce sa stiahlo pri myšlienke, akú mimoriadnu

moc má v rukách tento drobný človek. Veď toto môže priviesť do pokušenia i Pána Boha...

— S ním sme boli pre vás — pripomenul Nenny, keď sa uberali do severnej časti, k rozsiahlemu laboratóriu botanika Lafayettea, ktorý sa zaoberal aklimatizovaním určitých rastlín pre ľadovú riu. Na území Antarktídie sa to už nezdalo nemožným. Ale že by v treskúcej zime hocijaká rastlina povstala k životu, to sa zdalo už naozaj neuveriteľným.

Lafayette bol chudý človeček a i tam, kde rozdávali výšku, veľmi zaostal. Však vzdor tomu géniova veľkosť upútať každého, kto sa s ním rozprával. Malý botanik bol najstarší z pomedzi všetkých, ale večne veselá tvár nasvedčovala, že má veľkú radosť zo života. Nenny uznal, že sérum proti zamrznutiu, vynález Lafayetteho, je bohužiaľ len vtedy korunovaný úspechom, keď už telo napadne mráz. Však dosiaľ sa mu ešte nepodarilo vynájsť také sérum, ktoré by v počiatočnej zmrznutí. Je pozoruhodné, že pokiaľ presadením v sérume sa nachádzajúcich látok, u rastlín možno vystupňovať odolnosť proti mrazu, u ľudského tela sa objaví úspech iba po určitom stupni zmrznutia.

— Videli ste už moje hrušky? — pýtal sa vedec Douglasa, ale hneď doložil.

— Bohužiaľ stromy dnes vonkajším vplyvom všetky zamrzly, však zato vám dám ochutnať jednu hrušku.

Lafayette otvoril malú skriňku a podával mladému mužovi pekné ovocie.

Douglas sa díval na ucenca, ani čo by mu daroval kus zlata. I Edna ho pobádala:

— Len ochutnajte, Douglas, ovocie nášho čarodejníka!

Douglas sa blaženo zahryzol do hrušky. Toto šťastie v srdci mu nevyvolala len opojná šľava hrušky, ale nemohol si nevšimnúť, že dievča ho oslovilo krstným menom.

Všetci sa spokojne dívali na rozžiarenú tvár mladého muža. Lafayette riskoval otázku:

— Pomôžete nám v odstránení na nás číhajúceho nebezpečenstva?

— Veľmi sa budem tešiť, keď vám budem môcť byť osožný, avšak toto nerobím len v prospech vedy alebo že som ovocie takej dobrej arómy už dávno nejedol — ale preto, lebo kedysi dávno ani náš praded Adam nevedel odolať, keď ho Evin svodný hlas povzbudzoval, aby jedol zo zakázaného ovocia — a ani ja neviem protirečiť...

— Ale, Douglas, čo to vy rozprávate — prerušilo ho dievča s predstieravou výčitkou, potom sa obrátila k Lafayetteovi.

— Vidíte, pán profesor, vždy som hovorievala, že vaše hrušky očaria človeka.

Všetci sa zchuti zasmiali, lebo už viac nebolo tajomstvom; že sa Douglas omámil nielen hruškou.

Keď opustili učenca, Edna sa obrátila k Douglasovi.

— O doktorovi Nennym vám budem ja rozprávať.

— Ó, Edna, o mne už naozaj nemôžete hovoriť veľa — ohradzoval sa skromne Nenny, ale zato mu viditeľne dobre padlo, keď dievča s úprimným obdivom rozprávalo o doktorových zázračných liekoch a o ešte zázračnejšej metóde, ktorou zničí i najvážnejšie choroby. Takmer oživuje hynúce tkanivo v starnúcom organizme.

— Milá Edna, o mne niekedy neskôr, ale teraz si musíme trochu oddýchnuť, lebo kto vie, čo na nás čaká a budeme možno potrebovať každú našu silu — teraz už rozhodne vyhlásil doktor.

Douglas mal veľkú chuť uvidieť lietadlo, na ktorom ho priviezli, ale nechcel to povedať a jeho spoločnosť na to asi zabudla.

Asi o minútu sa rozišli.

VI. kapitola.

V najjužnejšej časti francúzskeho sektoru sa usadila čudná výprava. Táto miešaná skupina ľudí bola vystrojená každou vymoženosťou techniky, avšak medzi drsnými a podlými ľuďmi ani náhodou by nebolo možné nájsť jedného, v ktorom by sa mohlo objaviť aspoň trochu lásky k blížnemu. Hlavou celej bandy bol Červený, človek vysoký, vyschnutej tváre, zlomyselného pohľadu, ktorý bol zpomiedzi všetkých banditov ten najhorší. Aj jeho kati sa ho báli a slepo plnili jeho rozkazy, lebo žila v nich ešte živá spomienka na to, čo sa stalo tej strašnej noci, na dnes už zabudnutom ostrove Tichého oceánu, keď chceli niektorí rebeli vtrhnúť a podmaniť Antarktidiáriu. Zo šesťnástich mužov ostali len ôsmi.

V blízkosti tábora odpočívalo v jaskyni, vytesanej do ľadu, štíhle čierne teleso. Práve také, aké mali učenci Antarktidiárie.

Červený sledoval s napätou pozornosťou pred ním sa nachádzajúci prístroj, ktorému podobný bolo možno nájsť zase len v premierovej izbe. Jeho tvár prezrádzala mrzutosť.

— Nechápem, Olaff prerušil víchricu na nejaký čas a teraz znova ohradil Antarktidiáriu tou nezlomnou prekážkou, — vrčal pred seba a nervózne siahol na bradu svojej neholenej tváre.

— Vtrhnime ta, ktovie, či vyžarovač lúčov nepremôže víchricu, — poznamenal plecnatý muž s výzorom buldoga, ktorý bol ešte robustnejší ako Červený.

Červený blyskol šedými očami po hovoriacom, ktorý ihneď zamĺkol.

— Zbláznil si sa, Hubert? Víchricovú stenu nemožno prelomiť a ktovie, čo sa stalo s Olaffom? V takomto prípade Premier nepozná smilovanie.

Trochu zmiernil hlas. Potreboval svojho mohutného spoločníka a nechcel si ho pohnevať, len mu chcel dať na vedomie jeho podriadenosť.

— Bohužiaľ nemáme všemocný, do diaľky vidiaci prístroj a takto nemôžeme vidieť, čo sa stalo, avšak na každý pád očakávame udalosti pripravení.

Všetci mlčali. Silne pochybovali o jestvovaní televízneho prístroja, lebo nepovažovali za možné, aby sa za okamih mohlo vidieť všade, kde sa človeku len zachce. Ale nik sa neopovážil vyjadriť svoju mienku. Každý si bol vedomý, že bez Červeného vedomostí by všetci zahynuli v ľadovom pekle.

Signalizačný prístroj na stole teraz vylúdil syčavý zvuk a na zrkadlovom podklade sa objavil malý čierny bod, ktorý navidomoči rástol.

Červený vzrušeno vyskočil a ihneď nato priskočil k prístroju i ostatní, len, že nezrútili s nôh vodcu bandy, ktorý celý bez seba kričal.

— Rúti sa k nám strašná snehová búrka! Ten šialenec nás chce smieŕ!

Niekoľko okamihov stáli banditi so zmeravenými nohami na svojich miestach, potom sa jeden rozkričal.

— K stroju!

Všetci sa vrhli k východu, však nemohli sa dostať von, lebo Červený, chytiac strojnú pušku, vystrelil za uprchlíkmi, z ktorých štyria muži ihneď odpadli. Ostatní zastali. Hubert sa nadľudsky opanoval. On dobre vedel, že keď sa Červený nedá na útek, tak je na to ešte čas.

Teraz upútala pozornosť vodcu banditov akási mimoriadna vec.

Čierna škvrna sa pomaly odsunovala doľava a pomaly mizla so zrkadlového podkladu. Práve vtedy hlásil prístroj i to, že víchrica, zúriaca okolo Antarktídárie, stráca podstatne svoju silu a stupňovite klesá...

— Sme zachránení! Olaff zmenil smer víchrice — reval Červený so šialenou radosťou.

— Ideme. Hubert, ideme! Rovo, Albin a my budeme vládcami sveta... ale zabijem každého, kto by ma chcel oklamať, každého zabijem! — zúrila.

Bol to výbuch šialenca, ktorého slávybažné sny sa splnily ako následok zatemnenia duše a z dôsledku toho vytrysklo

morálne obmedzenie oslobodeného rozumu a nesprátné hodo-
vanie.

Červený sa prvý rozbehol ku stroju a za ním ostatní. Ne-
vzali so sebou nič, len zbrane, aby mohli vraždiť...

Keď sa všetci štyria usadili v stroji, červený spustil motor
a v nasledujúcom okamihu už letel čierny osud šílenou rých-
losťou k Antarktídarii...

VII. kapitola.

Douglas sa pohodlne rozťahol na pohovke. Necítil vôbec
nič znepokojujúceho po tom všetkom, čo v Antarktídarii videl.
Podľa neho táto malá, ale tým zázračnejšia riša je nedobytná
a bol presvedčený, že nič nemože stáť v ceste tomu, aby títo
učenci šľachetných duší obdarovali do hĺbky sa rútiaci svet
lepším životom.

S nadpozemským pôžitkom fajčil cigaru a cítil, že svet
nemá takej moci, ktorá ho môže okradnúť o ten vyšší cit, kto-
rý naplňa celú jeho bytosť. Videl pred sebou oduševnením
červenú tvár dievčaťa. Ešte vždy mu zvonil v ušiach jej hrkú-
tavý mezzosoprán a hoc sa i nestalo nič takého, čo by ho
oprávnilo na nejakú hlúpu nádej, predsa sa ho zmocnila myš-
lienka, že ho plavovlasá Edna vyznamenáva väčšou pozorno-
stou ako v prípade, že by jej bola jeho osoba ľahostajná. Je
možné, že je to všetko len preto, lebo medzi samými staršími
oni dvaja zastupujú mladosť...

Zbadal, že sníva. Douglas Mawson, tvrdý vojak kráľovskej
letky, uzavretý Douglas už tiež zabudol na svoje poslanie a
pokiaľ si jeho veliteľstvo láme hlavu na tajomstve Antarktídy,
on pohodlne leňoší a sníva. Áno sníva o plavovlasom diev-
čati...

Potom sa znovu snažil usporiadať si myšlienky, ale necítil
výčitky svedomia, lebo sa stále lepšie a lepšie utvrdzoval
v tom, že za takýchto okolností môže ešte lepšie splniť svoje
poslanie a keď raz skončí svoju prácu, azda ho Premier obdarí
tým, že mu vráti slobodu...

A či je on vlastne zajatcom? Lebo veď sa ním necíti a
keby dostal späť svoju slobodu, či by mu bola milá táto slo-
boda, keby ju nepozlátila Ednina prítomnosť?

Azda by ani netúžil po takej slobode!...

Teraz mu prišlo na um, že za celý čas prehliadky bol iba
jeden disharmonický okamih, keď musel vydržať skúmavý
pohľad územčitého Olaffa s malými prasacími očami. V tých-
to drobných očiach chýbala tá sila, ktorá rozširuje bezpodmie-
nečnú dôveru. I tento pocit bol potlačený do pozadia, keď vi-

del, s akou srdečnosťou sa rozprával Nenny, jeho priateľ v bielom plášti so zavalitým hvezdárom, pánom divých živlov.

Náhle zaklopali na dverách. Do izby vstúpil Nenny. Jeho tvár neprezrádzala nič potešujúceho.

— Azda sa len nestalo niečo? — pýtal sa Douglas s obavou.

— Myslím, že áno, lebo Premier sa chce s vami ihneď rozprávať. Na túto poradu okrem nás dvoch a Edny nepovolal nikoho. Ani čo by myslel, že... — náhle zamlčal slovo, ale Douglas tušil, čo chce asi povedať. To by bolo strašné! Odhlnal od seba nepríjemné myšlienky. Veď už všetkých videl a všetci sa zdajú takými statočnými ľuďmi, s výnimkou... ani on nedomyslel. Nie, to je načisto nemožné...!

Vstal z pohovky, zahasil cigaru a so smiešanými pocitmi sa uberal za Nennym. Premier ich už netrpezlivo očakával. Edna sa bledá schúlila do jednej z kluboviek, sotva spozorovala vstupujúcich. Pokynula aby prijali miesta, potom však bez každého úvodu prešla na vec. Jej hlas znel odhodlane.

— Započal sa útok proti nám!

Všetkých sa zmocnilo ohromenie a trvalo niekoľko minút, kým sa Nenny ozval.

— Premier myslí, že môžeme v každej minúte očakávať výpad našich nepriateľov?

— Myslím, že áno, — znela odpoveď.

— Teda sa budeme brániť! — vyrazil Douglas.

— Už som i zariadil potrebné, ale neviem či sa nám to podarí? Na tisíc päťsto kilometrov, severne od nás, zúri v americkom pásme obrovský ľadový víchor. Na môj pokyn nariadil Olaff tento víchor tým smerom, odkiaľ môžeme očakávať nepriateľa. Bohužiaľ nateraz neviem viac lebo náš pozorovací aparát sa vypálil a neviem, či vlna víchrice udržala svoj smer...

— Veď keď sa stroj vypálil, tak už môžu byť veľmi blízko — pretrhol ho Nenny.

— To je isté, prisvedčil Premier.

Teraz sa zamiešala do debaty trasúcim sa hlasom Edna.

— Si si v tom istý, otecko, že Olaff splnil tvoje rozkazy? Bolo by účelné, keby sme sa ihneď chytili do niečoho...

Premier sa prekvapene díval na svoju dcéru. Vtedy sa však stalo niečo, čo im náhle zarazilo dych.

— Už ste zameškali! — zahrnel ostrý hlas.

Všetci sa bleskurýchle obrátili smerom, odkiaľ hlas vychádzal. Vo dverách stál vysoký, červenovlasý muž s orlím nosom a mieril na nich malým automatom. V očiach prichodiacieho sa zračila nemilosrdnosť.

— Kto sa pohne, z toho urobím riečicu!

— Gounard! — zvolal Premier zničene. Edna si zakryla

oči. Nenny skamenel a dívajúc sa strnulým pohľadom na hlavu automatu, očakával smrť. Douglas stál prichystaný ku skoku, ale Gounardov hlas ho primäl k opatrnosti.

— Okrem Nennyho si všetci sadnite a ruky položte na stôl!

Všetci urobili tak, len Nenny ostal stáť. Gounard odstúpil od dverí a ukázal von.

— Olaff, odveď ho k ostatným!

Premier vyrazil zničene zo seba.

— Olaff? I Olaff?

— Potkan! — vykrikla Edna s odporom, ale Gounard po nej blysol očami.

— Vaše poznámky, Edna, sú nežiadúce!

— Nie som pre vás žiadna Edna! So zbojníkmi sa nerozprávam, i keď sa náhodou dostaneme do ich moci!

Gounard dupol výhražne nohou.

— Ešte jedno slovo, Edna a váš otec je mŕtvy! No poďme, Nenny, ty zázračný doktor... he... he... lenže ja už mám lepšieho doktora a bojím sa, že on nestrpí konkurenciu!

Smutne pokynul Nenny priateľom, potom sa so sklonenou hlavou vyvliekol z izby, sťa by sa bola v ňom duša zhrútila — Douglas chcel využiť tento okamih a bleskurýchle priskočil ku Gounardovi, ale nemohol ho prekvapiť, lebo bandita sa v poslednej chvíli uhol mužovej pästi a s rukoväťou automatu udrel nešťastného mladého muža tak po hlave, že sa hneď roztlakol na zemi.

Pozabudnúc sa priskočila Edna k dôstojníkovi a pritlačila svoju vreckovku na ranu, z ktorej vytekala krv, potom ako bez seba vykrikla.

— Ste podlý vrah!... najposlednejší vrah... — a horko sa rozplakala.

Divá žiarlivosť sa zmocnila Gounarda a hrubo odsotiac Ednu, celou silou kopol do mužovho tela.

— Tedy takto sa majú veci, moja kráska? Tebe sa páči tento muž? No, nadarmo, lebo teraz som pánom Antarktidiarie ja a celý svet bude plaziac sa žobrať o moju milosť, ešte i ty, môj kvietok!

Toto už bolo viac, ako vládaly zniesť Ednine nervy. Dievča skočilo priamo šialene na podliaka, tak, že sa ani brániť nevedel. Prepadnutie ho stihlo veľmi nečakane, avšak predsa sa nevydарило, lebo do izby vtrhly dve postavy divého výzoru a hrubo odsotily Ednu. Gounard sa rýchlo posbieral a hneď začal vydávať rozkazy.

— Tohto odneste, ale neurobte mu nič, len dávajte na neho pozor, lebo sa zdá nebezpečným. Možno, že ho budeme ešte potrebovať — postrčil ešte Douglasa a dvaja ľudia ho

vyvliekli. Edna bola už celkom zničená, i Premier sa shrútene sviezol nazad do stoličky. Jeho hlas bol tichý keď započal.

— Čo chcete urobiť s nami, Gounard?

— Ak neskrížite moje plány, nemusíte sa ničoho obávať, milý Premier, — odpovedal z vysoka tázaný. Potom pozdvihol hlas.

— Chcel by som, Premier, keby sme sa o veci dohodli a keby sa Edna na tento čas ovládla.

Premier ustato súhlasil a Edna ticho poplakávala.

VIII. kapitola.

Niekoľko okamihov panovalo v izbe napäté ticho, potom Gounard rozkázal.

— Edna, sadnite si k svojmu otcovi, lebo voči vám som nerád grobiánsky.

Dievča ihneď poslúchlo. Hoci neskrývala voči bádateľovi, zmeniacemu sa na banditu, odpor, teraz už sa v nej začal rodiť plán, lebo dobre vedela, že ona je jediná, ktorá ešte môže niečo urobiť. Medzitým sa vrátil i Olaff. Premier si pohrdavo zmeral druhého zradcu, ale nepovedal ani slova. Edna robila práve tak.

Gounard započal rozkazovačným hlasom.

— Uistujem vás, Premier, že svoju vôľu presadím za každých okolností, ale je možné že vás budem potrebovať a moje správanie sa voči vám bude také, ako vy porozumiete mňa. Môžete byť istý, že svoju moc obrátim celkom iným smerom, ako ste chceli vy. Teraz už ja som pánom sveta a z toho si vyťažím i úžitok. Vy sa teraz presťahujete do niektorej izby a keď vás budem potrebovať, zavolám vás. Na ničom si nelámte hlavu, lebo by ste na to mrzko doplatili!

Pokynul Olaffovi.

— Odprevaď ich!

Ticho sa vzdialili.

Územčítý chlap otvoril pred nimi jedny dvere. Premier stárpol. Bola to Jensenova izba. Kde je teda vynikajúci učenec?

— Čo sa stalo, Olaff, s Jensenom a s ostatnými? — pýtal sa.

Opýtaný žmurkal rozpačite očami, potom pohodil plecom.

— Vypytovanie nie je zdravé, Premier, ale mimochodom ani ja neviem viac. Nezabúdajte, že pred vašimi dverami bude vždy strážca. Do videnia!

Bolo na ňom vidieť, že mu nie je po chuti táto funkcia a ponáhľal sa zmiznúť.

Keď zavrel za sebou dvere, snažili sa Premier a Edna

v čistej izbe zariadiť. Učencovi napadlo, že Edna nie je už ani zďaleka taká zničená, ako by sa dalo očakávať.

IX. kapitola.

Gounard sa cítil v Premierovej pracovni už celkom domácky. Kedysi ho zasvätil Premier do príliš mnohých vecí, preto teraz mu nedalo veľa práce vyznať sa v složitých prístrojoch.

Veľmi dobre sa zabával, keď videl bezradnosť tajnej vojenskej stanice. Vtedy sa rozhodol, že vyskúša v jeho moci sa nachádzajúce lúče a vyvolá vo svete malú paniku. Na túto zábavu pozve Ednu, Premiera a pilota, ktorého, ak by nemohol prísť, prinesú, aby videl ako sa ničí časť kráľovskej vojenskej moci. Jeho tvár, sťa tvár hyeny pokryl črtovský úsmev, keď pomyslel na toto. Stlačil cengáč na stole.

Hlásil sa Olaff. Bolo vidieť, že územčítý sa bojí Gounarda.

— Rozkážeš?

— Prived'te sem Premiera, jeho dcéru a toho soplavého pilota! Nech sem príde i Hubert a doktor!

— Nemali by sme si trochu oddýchnuť, Gounard? — rizkoval otázku Olaff.

— To rob, čo som ti povedal! Trochu zábavy pred spánkom nezaškodí.

Olaff sa nahneval. Teraz pominul i strach, ktorý vždy cítil Gounardovej blízkosti.

— Zabudol si, že bezo mňa by sa Antarktídária nikdy nebola dostala do tvojej moci a i moje slová musia mať trochu závažnosti...

Gounard vyskočil so svojho miesta. Jeho tvár zaliala krv a dusiac sa hnevom, zasyčal.

— Všetko jedno či som tu tvojou zásluhou alebo nie, ale teraz som tu a vedľa seba nestrpím žiadneho iného pána! — Potom pokračoval zlozvestným hlasom.

— Nezabúdaj, že teraz už mám iného, ktorý ťa môže nahradiť a že v pavilóne je ešte jedno miesto pre rebela.

Olaff stárpol. V pavilóne sa nachádzajúci ľudia boli odsúdení na smrť. Sám najlepšie vedel, že všetci umrú zamrznutím, len Gounard chce od nich ešte čo-to vyzvedieť. Ustrašene zakoktal.

— Nie preto som povedal, ale bál som sa, že napokon budem zatlačený do pozadia.

— Zásluhy budem posudzovať dľa vykonanej práce a na to, čo si vykonal tiež nezabudnem, avšak i od teba si vyžadujem bezpodmienečnú poslušnosť. Už aj choď pre nich!

(Pokračovanie na str. 27.)

Olaff sa vytratil z izby ani pes, ale keď oslovil strážcov, aby zajatcov odprevadili do vodcovej izby, boi už jeho hlas panovačným.

O niekoľko minút tam boli všetci, i dvaja kati divého výzoru stáli pri dverách, iba Nenny, Jensen, Jörgen a Donaldson chýbali. Ochable očakávali splnenie osudu a azda ich najviac bolelo to, že sa nemôžu pohrúžiť do svojej práce vo svojich laboratóriách. Douglas sa objavil s dôkladným obvazom na hlave a s pokojným pohľadom strpel Gounardovo pohrdavé zmeranie, však ani to netrvalo dlho, lebo hľadal očami Ednu, čo dievča nechcelo zbadat'. Pozrel sa na Gounarda, však v jeho očiach sa už nezračil odpor.

Gounard rozhodil ramená širokým pohybom, potom začal s pathosom rozprávať.

— Dáma a páni, nechcel by som, aby ste si sťažovali na dlhú chvíľu v Antarktídarii, preto som sa postaral o zábavu...

Premier sa pozrel pohrdavo na hovoriaceho.

— Kde sú ostatní, Gounard?

— To nech vás nezaujima, Premier — odpovedal stroho a jeho oči pri odpovedi neprežrádzaly nič dobrého. Ale Premier nepopustil.

— Odpravili ste ich?

— Ešte nie — vyklázlo Gounardovi mimovoľne z úst, ale vzpomätal sa.

— Na nich závisí, aký bude ich osud, — priložil k tomu. Jeho hlas sa stal znova rozkazovačným.

— Obráťte sa smerom k zrkadlu a posadajte si! Každého však vopred upozorňujem, že prejavy nesúhlasu by mali nebezpečné následky, lebo automaty Rova a Albinho sa rýchlo ozvú. Tedy sadnúť!

Prítomní boli nútení sa podvoliť. Každý vedel, že sa začína pekelná hra. Premier pocítil nevýslovnú bolesť a hrýzly ho výčitky svedomia, že nemilosrdní ľudia teraz zneužijú jeho vedu a vedu jeho spoločníkov. A on už nemá sily, aby sa postavil proti satanovmu potomstvu a oddal sa osudu. Ednu však priamo nechápal. I ona už bola natoľko zničená?

Gounardov surový hlas ho vyrušil zo zadumania.

— Teda začneme! Myslím, že by bolo najlepšie, keby sme sa teraz našli v Sidney, iste tam nájdeme niečo zaujímavého, — vyhlásil a ihneď i zapäl. Prítomní uvideli v zrkadle najskôr sidnejský nádherný most, potom blúdil objektív po prístavnej štvrti, až konečne zastal na istom bode, kde sa hojdal na vlnách mohutný hydroplán.

— Myslím, že budeme vidieť niečo dobrého, — ozvalo sa. So zatajeným dychom sledovali prítomní obraz. V tomto okamihu sa objavilo na zrkadle mladé dievča, objímajúce na ná-

breží dámu stredných rokov, ktorej potom vysoký mladý muž pobožkal ruku a napokon sa obaja pohli cez mostík k lietadlu. Na mäkkých vlnách sa v blízkosti kolísalo niekoľko luxusných lodí.

Mladí ešte zakývali z dverí. Na ich tvárach zračilo sa šťastie. Potom ich pohltil trup lietadla. Vyzdvihli most, člny oceľového vtáka zabraly do vln a opíšuc veľký okruh, vzniesol sa ťažký stroj nad prístav a zavrtal sa do vzduchu.

Gounard sa zarehotal.

— Vidíte ich, akí sú šťastní! Ale je možné, že o rok budú preklínať svoje soznámenie. Načo takáto maškaráda...

— Gounard! — vzplanul Premier, ale Edna ho prerušila.

— Nechaj, otecko, je možné že má Gounard pravdu, — vyhlásilo dievča suchým hlasom. Premier, Nenny a Douglas pozreli sa na ňu s údivom, ale Edna neprejavila ľútosť. Keby však ostatní vedeli čo sa v nej odohráva, neodsúdili by ju. Edna dobre vedela, že každé protirečenie by bolo zbytočné. Gounard by i tak previedol to, čo chce a prečo by si nemohla získať jeho dôveru...?

Gounard sa povýšene usmial.

— Tak sa zdá, že Edna dostáva rozum!

Dievča neodpovedalo na poznámku, preto Gounard stlačil jeden z gombíkov, načo sa ozvalo odniekaľ tiché hučanie. Len zasvätení vedeli, že to osud odletel na neviditeľných krídlach. Prítomní videli len to, že sa hydroplán náhle zakolíše a rúti. Veľmi rýchlo sa približuje k hladine mora, však zakončenie nevideli, lebo Gounard vypál diaľkový prístroj.

Mimo Edny všetci vyskočili s miest, ale dvaja ozbrojení kati ich nakomandovali späť.

Gounard sa smial na plné ústa.

— Bolo to jedinečné, nie? Ale toto ešte nie je nič! Olaff choď ihneď na svoje miesto a vyplň moje príkazy! — nariadil.

Olaff vyšiel, aby zaujal svoje miesto.

Červenovlasý bandita teraz ďalej trápil úctyhodných členov spoločnosti. Rovo a Albini držali ťahostajne svoje zbrane.

— Teraz zatočíme s jednou luxusnou loďou, ktorej cestujúci pri odchode z Manily sotva tušili, aké horúce chvíle ich očakávajú. I tak sa bliži k Hawayským ostrovom veľký hurikán, ale obide ostrovy a bude sa rútiť smerom k lodi...

— Gounard, toto je predsa len... — vykrikla Edna.

V banditových očiach zablýskal vražedný plameň.

— Tu hovorím len ja, Edna! — zahriakol dievča a znova zapál diaľkový prístroj.

Prítomní videli plávať obrovskú snehobielu loď na pokojnej hladine oceánu. Väčšina cestujúcich bola na lodnej palu-

be a v dobrej nálade užívali krásy cesty. Pri tomto pohľade ešte i oči oboch strážcov napuchly od napätého hladenia, sta pášť. Gounarda toto nedojalo a tvrdými slovami dal domácim telefónom Olaffovi pokyny.

— V stoštyridsiatomdeviatom sektore zúri hurrikán... zme-
niť jeho smer na sto sedemnásty sektor v severnej časti...
moje ďalšie rozkazy neskôr...

Lod pokračovala v ceste ešte vždy nerušene a veselí ces-
tujúci ani netušili, že im hučiac a hrmiac fičí v ústrety osud...

— Teraz máme ešte trochu času. Pozrieme sa zatiaľ na
Falklandské ostrovy, čo robia smútiaci pozostalí nášho mla-
dého priateľa... che... che... — prepäl Gounard diaľkový
prístroj.

Pred Douglasovými oča-
mi sa znova objavila zná-
ma veliteľova izba, kde za
veľkým písacím stolom se-
del plukovník Gromley a
skúmavo prezeral nejaký
náčrt. Nadporučík Tomp-
son hľadel mlčky na veli-
teľa.

Mladý letec sa už ne-
vedel opanovať a rozkri-
čal sa z plného hrdla.

— Sir! Medzi Novou
Planinou a... — viac ne-
mohol povedať, lebo v tom
okamihu dostal zozadu
strašný úder do hlavy a
bezhlasne sa zrútil so sto-
ličky. Takto už potom ne-
mohol vidieť, že plukovník
Gromley bleskurýchle vy-
skočil s miesta a rozčúlene
sa pýtal.

— Čo to bolo, nadporučík?

Prekvapený Tompson zmätene zakoktal.

— Douglas...! Douglasov odkaz, sir! Bol to jeho hlas!

Premier radostne pozoroval veľký obrat a zrodila sa v ňom
akási malá hlúpa nádej. Veľmi dobre sa zabával na Gounar-
dovom zmätení, ktorý zapojil namiesto prijimacej stanice vy-
sielačku a tak Douglasov zúfalý výkrik sa dostal na veliteľ-
stvo. Tento okamih ho natoľko zaujal, že ani nezbadal, čo sa
stalo s Douglasom. Vtedy už jeden zo strážcov vliekol von po-
lomŕtve telo mladého muža, ktorý už dva razy za krátky čas

utrpel ťažké zranenie a zatiaľ sa ešte nevedelo, akého stupňa bolo toto novšie zranenie.

Edna sa nestarala príliš o mladého muža, čo zbadal i Gounard a jeho hnev týmto vo veľkej miere poklesol, ale to netrvalo dlho, lebo plukovník Gromley náhle, ani čo by mu bolo prišlo nič na um, dal Tompsonovi prikaz k načúvaniu a o ďalšom sa dorozumievali už len pomocou pisma. Ani čo by im byly tváre ožily po záhadnom hlase.

Gounard teraz už prepäl aparát z veliteľstva na šire more a rýchle našiel loď, na ktorej bolo badať veľký shon. Červený pričaril na zrkadlovú dosku kapitánovu kajutu. Neobyčajne rozčúlene debatoval kapitán s prvým lodným dôstojníkom a nijako nemohol pochopiť, že poveternostné stanice na celom širom okolí vôbec nehlásily búrku. A teraz ich prekvapil približujúci sa strašný hurikán. Pán Boh nech je milostivý ich dušiam...

Všetko trvalo len niekoľko minút a zrkadlová doska sa celkom zatemnila. More sa strašne vzbúrilo a zdalo sa, že vlny sa dotýkajú nízko plávajúcich oblakov. V tejto veľkej povodni loď bezmocne tancovala, sťa bezvýznamná škatuľka zápaliek.

Prítomní si s hrôzou zakryli oči. Edna zúfalo kričala, ani čo by bola i ona v tom predpekli.

— Gounard!... Gounard!... smilujte sa!

Ale v Gounardových očiach horel plameň šialenstva a neúčinkovalo na neho ani zúfale orodovanie dievčaťa. Ani to ho nepomýlilo, že doktor Hubert, jeden zo strážcov, vyšiel z izby s hrôzou na tvári, popri svojom trasúcom sa spoločníkovi Rovovi.

Tak sa zdá, Olaff tušil, akú hrôzu spôsobil, preto uspokojene odvrátil búrku a tak urobil cestu slnečným papršľekom, ktoré si už prerazily cestu cez pomaly rednúce oblaky a hladkaly biele, ošľahané telo lode. Do smrteľne bledých tvári mužstva sa pomaly vracal život. Prítomní vypukli v nadšené výkriky radosti, čo ešte viac nahnevalo rozzúreného banditu. Nanajvýš rozčúlený zakričal do domáceho telefónu.

— Olaff! Oláááff...! Ihneď príd' ku mne, lebo ťa roztrhám!

Večnosťou sa zdal čas, kým prišiel Olaff so smrteľne bledou tvárou. Vedel, že od Gounarda nemôže očakávať nič dobrého. Však necítil sa hriešnym pre porušenie vodcovho rozkazu. Myslel, že týmto uľahčí aspoň zčiasťky veľký hriech, ktorý natoľko tlačil jeho dušu. Trasúc sa zastal pred stolom.

Gounardov hrozný hnev sa len stupňoval, keď uvidel trasúceho sa muža. Už nebol človekom, ale netvorom, šialeným zúrivcom.

— Porušil si môj rozkaz, preto zdochneš! — kričal a náhle vytrhnúc svoj revolver a tri razy za sebou vystrelil na Olaffa, ktorý sa s vydesenou tvárou srútil na zem. Volačo ešte zachrčal.

— Zničil som... lebo som cítil, že toto bude koniec... o dvadsaťštyri hodiny znova ľad... ľad... — ešte raz zdvihol hlavu. Strašne sa namáhal aby ešte niečo mohol povedať, ale jeho hlava sa zvrátila na koberec. Ešte raz trhol telom, potom sa vystrel.

V prvej chvíli nevedeli pochopiť význam Olaffových slov. Hrozné napätie pretrhol Premierov zachrípnutý smiech, však jeho slová bol len olejom na oheň.

— Olaff zničil úzdu živlov! Znova bude príroda pánom a behom dvadsaťštyroch hodín zmizne Antarktídária na dne ľadového pekla!

Po Premierových slovách vypukla v izbe obrovská panika. Udivený Gounard potriasol Premierovým plecom.

— Ak neopravíte chybu zabijem i vás!... Každého zabijem... lebo ja som pánom sveta!

Na Premiera však banditove vyhrážky neúčinkovali. Vedel, že je úplnou nemožnosťou opraviť prístroj skôr, ako sa všetkého zmocní ľad. Úprimne doznal.

— Niet záchrany!

Gounardova zúrivosť nemala hraníc a toto šialenstvo sa prilepilo i na Rova, ktorý zavrieskal.

— Do skladišta, šéf! Posbierajme všetky šaty a kožušiny, pre nás to bude dost.

Gounard sa ihneď chopil myšlienky.

— Všetci von odtiaľto! — kričal, ale bolo to zbytočné, lebo mimo Premiera a Edny tam boli prítomní len on a jeho dvaja kati. Otca s dcérou chytro vystrčili von. Rovo ich zamkol do ich izby a potom sa ponáhal ťažkými krokmi za Gounardom.

X. kapitola.

Kráľovská letecká moc sa v týchto hodinách podobala vzbúrenému mravenisku. Najlepšia vojenská organizácia naplnula v horúčkovitej práci každý nerv. Odborníci vypracovali podrobné mapy o miestach, kde tušili zdržovanie sa neviditeľného nepriateľa v Antarktide. Obzvlášť dnes zbadali mimoriadne účinky lúčov a zanedlho na to zachytili odkaz Douglasa Mawsona: »Medzi Novou a Planinou a...«

Och, keby bol vedel Douglas povedať ešte aspoň jedno slovo, ale i tak je možné, že tento odkaz zasiahol do živého.

Však najpodivnejšie bolo, že na veliteľstve neodznelo ani slovo a všetky rozkazy sa dávaly na patričné miesta písomne. Plukovník Gromley bol vo svojom živle. Neomylným pudom vycítil, že nadišla chvíľa, kedy môže raz na vždy zúčtovať s tajomnou mocnosťou južného pólu.

XI. kapitola.

Zatiaľ sa v Antarktídarii odohrávalo pekelné divadlo. Gounard a jeho spoločníci sa vrhli ani zvery na uskladnené teplé šatstvo. Každý sa snažil zabezpečiť. Keď doktor Hubert zvedel, čo sa stalo, pojal ho voči Gounardovi vražedný úmysel, lebo odrazu sa mu rozjaslo, že Gounard chcel každého odstrániť z cesty, len aby bol sám pánom celého sveta. Bol by to i jeho osud, ako každého, ktorý by sa nepodriadil banditovej vôli a neplní slepo jeho bláznivé rozkazy. Teraz, keď je už i tak všetkému koniec a všetci nemilosrdne zahynú, aspoň pomstí svojich zavraždených priateľov, ktorých po jednom odstraňoval ten zloduch, keď prišiel k nim na tom zázračnom stroji, s ktorým ich prekvapil.

Hubert, zo spoločnosti vyvrhnutý lekár, teraz už jasne videl tu, na práhu smrti, že on a jeho zavraždení spoločníci nepomáhali vlastne samému satanovi v jeho úsilí po vláde a pomstivej zaslepenosti pekelných plánov. Ale on sa nepoddá! Zavraždí Gounarda, potom sa dobre zaopatrí a odletí na lúčovom stroji na nejaký skrytý ostrov, kde začne žiť novým životom.

— Prekazím tvoje plány, ty prekliaty potkan, nenecháš ma tu, v tomto ľadovom pekle! — kričal zlosťou spenenými ústami a skočil na Gounarda. Obrovské ruky pritisol na hrdlo prekvapeného banditu. Je nesporné, že by bol robustný doktor ľahko zvíťazil nad Gounardom, keby ho Rovo .. Albiní neboli zastrelili.

Dvaja vrahovia chvíľu pozorovali smrteľný zápas. Najradšej by boli zastrelili oboch, avšak nevedeli zachádzať so strojom a vtedy by ich útek bol znemožnený. Viac sa báli Hubertovej sily, ako nemilosrdnosti vodcu, preto nerozmýšľali veľa. Ich automaty sa ozvaly temer súčasne a doktorovo telo z boku prestrieli na sito. Gounard lapal po vzduchu ani na breh vyhodená ryba, ale chytro sa posbieral. S hnusom kopol do ležiaceho mŕtveho tela a zasmial sa.

— Teraz mi už konečne nikto nestojí v ceste! Dobre zásobíme stroj a odletíme skôr, ako by mohly zamrznúť i naše duše. — povedal svojim ľuďom a ihneď rozdal potrebné rozkazy, že už môžu začať s nakladaním vecí.

V severnom pavilóne sa zatiaľ odohrávala posledná fáza

strašnej tragédie. Štyroch najnadanejších učencov sveta začala objímať ruka najstrašnejšej smrti. Dosiaľ hrdinsky znášali svoj osud, však keď si po sedemhodinovom zajatí uvedomili, čo sa asi stalo, životný pud im zastrel rozum. A keď sa z dôsledku treskúceho mrazu jeden z najslabších zúfalo rozkričal, toto prepuknutie zbavilo i ostatných sebaovládania. Prvý výbuch bolesti sa zmenil teraz už v jediný zúfalý výkrik ľudí bojujúcich so smrťou. Na Gounarda a jeho podlých spoločníkov však neúčinkovala strašná hudba smrteľného strachu, lebo pred nimi sa vznášal už len jediný cieľ, ako zachrániť svoje podlé životy. Však Gounardovi bolo treba ešte aj viac: dievča.

Nemusel sa báť, že jeho dvaja spoločníci ujdú so strojom. Dobre vedel, že má ešte niekoľko hodín času, zima už ostro zahryzla do jeho tela.

Vykročil k Premierovej izbe.

XII. kapitola.

Premier a jeho dcéra si obliekali kožušinou podšité šaty, lebo zima sa stáva čoraz neznesiteľnejšou.

Premier sa ani nepohol. Edna sa dívala na neho s ustarenou tvárou, ale nepovedala ani slova. Vedela, že je koniec ich životu. Odnikiaľ nemohli očakávať oslobodenie. Iba ak by sa mohli zmocniť lúčového lietadla... Ale to je i tak nemožné.

Konečne sa Premier ozval.

— Edna čím by si mohla vysvetliť svoje predchádzajúce čudné chovanie? — ozvalo sa sucho.

— Myslela som, že vás týmto zachránim, — odpovedala ticho.

— Nikdy by sa to nebolo podarilo, Edna. Gounard je šialený a len teba by si bol ponechal.

— Teraz tomu už i ja verím — doznalo dievča.

Tu sa náhle otvorily dvere. Ani nezbadali, kedy sa obrátil kľúč v zámke.

Medzi dverami sa objavil Gounard. Pobádal ho smrteľný krik učencov.

Edna cítila, ani čo by jej srdce sovrelí ľadovými dlaňami, až sa shrútila od hrôzy. Gounard pristupoval k nej pomalými krokmi, s ľadovým osudom.

Premier sa díval odhodlane na banditovú ruku, držiacu pištoľ. Bol na všetko odhodlaný, hoci vedel, že bandita je oveľa silnejší ako on.

— Prišiel som pre teba, môj holúbok, — vrčal a hladnými očami div nezjedol dievča. Náhlým pohybom chytil Ednu za ruku a strhol ju k sebe.

Toto všetko sa stalo tak rýchle, že dievča nemohlo odskočiť a teraz sa už nadarmo snažila vyslobodiť. Železná ruka Červeného ju už viac nepustila.

Premiera veľmi nahnevala Gounardova podlosť a stratil hlavu. Len preto sa mohlo stať, že sa Gounard ochránil od istej smrti. Starý učenec náhle schytil na stole sa nachádzajúci krčah a s celou silou ho hodil do banditu. Vo veľkom rozčúlení však minul ťažký predmet cieľ a iba šuchol podliakovc plece. Gounard zdvihol ruku s pištoľou a skôr, ako by Edna mohla prekaziť jeho úmysel, vystrelil na starého učenca, ktorý sa s ťažkým vzdychom srútil na zem.

Gounard chytil teraz už do oboch rúk divo kopajúce dievča a vybehol s ním z izby. Ku stroju sa však už nikdy nedostal...

XIII. kapitola.

Douglas mal neslýchané šťastie, lebo Gounardova rana sklzla a takto mu zapríčinila len menšiu odreninu. Našťastie banditov natoľko prekvapila skutočnosť, že na veliteľstve počuli hlas, že nezbadali Dougiasovo bezvýznamné zranenie. Boli presvedčení, že odvážny mladý muž sa za dlhé hodiny nepreberie, ba možno i zomrie.

Douglas sa mohol postaviť na nohy ešte i v izbe, ale považoval za vhodnejšie keď to neurobí, lebo chystal nový plán. Iba to ho veľmi bolelo, že Edna k nemu nemala ani slova súcitu.

Nehybne ležal na zemi, lebo cítil, že strážca stojí vo dverách a pri prvom pohybe by ho odstrelil. Nemôže robiť inšie, len čakať, kým strážcu neomrzí postávanie a nevzdiali sa od dverí.

Potom mu zase len nevysvetliteľné chovanie dievčata chodilo do rozumu. Prečo sa tak náhle zmenila? Iste musí byť beštiou, veď ani len nemukla, keď sa mladí srútili do mora. Ani čo by si bola hľadela získať Gounardovu dôveru. Ale čo chcela s tým docieľiť? Či azda sa jej bandita páči? — myslel si — ale túto myšlienku považoval ihneď za nemožnú. Hoci Gounard nemôže mať viac ako päťdesiat rokov a je dobre urasteným mužom, z jeho tváre sťa hyeny, zračí sa jeho ukrutnosť.

Táto myšlienka ho natoľko mučila, že sa ledva vedel ovládať. Potom mu niečo rýchle preblesklo mozgom a úprimne sa hanbil i za myšlienku, ktorou dievčatu ublížil. Odrazu mu bolo jasné, že Edna istotne preto chce získať banditovu dôveru, lebo vie, že sa mu páči už dávno. Chce sa votrieť do jeho dôvery, aby s tou nebezpečnou a zúfalou taktikou všetkých zachránila.

Celou silou sa chytil tejto myšlienky. Teraz už obdivoval od-
vahu dievčaťa, však vzdor tomu jeho nespokojnosť neklesala.
Čo ak Gounard zbadá úmysel dievčaťa a zversky sa pomstí?
Potom však bude Ednina obetavosť zbytočná!

Náhle začul pred dverami rýchle kroky. Nik však nevstú-
pil k nemu, dotyčný išiel ďalej. O niekoľko minút začul Gou-
nardov revajúci hlas, za ním zavznely výstrely. Jeden...
dva... tri... Tri výstrely jeden za druhým.

— Kto len môže byť obeťou? — hádal.

Potom nastalo hrobové ticho, onedhlo však preťal vzduch
zas Gounardov zvierací rev. Zdalo sa, ani čo by kričal ešte
niekto.

Jeho strážca sa nervózne tmolil pred dverami, potom sa
ako vystrelený rozbehol smerom do Premiorevej izby.

Panika stále vzrastala. Niektorí duniacimi krokmi prebehol
pred dverami. Pred Jensenovou izbou sa rozčuľoval jeden
z banditov.

— Ihneď sa practe dnu, lebo z vás urobím sito!

Potom buchly dvere. Teraz zachrastil v zámke kľúč a nie-
kto otvoril dvere.

Douglas očakával smrteľnú ranu, ale zbraň ostala nemá.
Dotyčný bol akiste v pomykove, lebo druhý z katov sa oboril
naňho.

— Nechaj ho, veď vidiš, že zdochol! Ani sa nepohol
s miesta, kde sme ho hodili! My tu zabíjame čas a šéf s dokto-
rom ujdú so strojom!

To účinkovalo. Banditi pribuchli dvere a odbehli. Vo veľ-
kom rozčúlení ich ani nezamkli.

Keď všetko okolo neho stíchlo. Douglas rýchle vyskočil a
prekvapene videl, že koruny stromov pokryla inovať. I v jeho
izbe sa veľmi ochladilo, čo dosiaľ vo veľkom napätí nervov ne-
zbadal. Tušil, že tento veľký poplach je vysvetliteľný náhlým
obratom. Alebo azda zakročilo nejakým spôsobom veliteľ-
stvo? — hádal.

Nerozmýšľal dlho, ale oblečúc si hrubé kožušínové šaty,
pristúpil k obloku. Opatrne otvoril jedno krídlo. Našťastie oblo-
ky sa otváraly dovnútra a tak by to z vonku nemohli spozo-
rovať ani vtedy, keby bol niekto stál na strážii pred budovou.

Sotva otvoril oblok, začul neartikulovaný smrteľný krik
učencov, zavretých do pavilónu. Predsa nezabudol na opatr-
nosť. Pozorne sa nahol cez oblok. Do tváre mu nemilosrdne
rezala zima, ale teraz sa o to nestaral. Keď videl, že v Ulickosti
nie nikoho, vystúpil na obločný rám a ľahko soskočil na mäkkú
bielu zem.

Opatrne obišiel hlavnú budovu, potom si vzal za smer
Olaffovu ostatnú kupolu. Bol veľmi opatrný, lebo za nijakých

okolností -si nepriateľ, aby ho zradca zbadal. Odkiaľ mohol vedieť, že i Olaff je už mŕtvy?

Trochu sa divil, že ho doteraz ešte nik nespozoroval. Vedel, že je v klepci a nemá zbytočného času. Bez prestávky pokračoval v ceste k pavilónu.

Zima tu stávala čoraz ostrejšou.

Na okamih sa stípnute zastavil, lebo odkiaľsi od skladiska začul rozčúlené kriky.

Na šťastie bol od skladiska dosť ďaleko, preto pokračoval v ceste.

S veľkým uľahčením videl, že pred pavilónom nestojí stráž a nechápal, prečo učenci nevyužijú túto príležitosť a neujdú cez oblok...

Chcel vytrhnúť jednu z okeníc, ale sklo sa ani nepohlo. Vtedy zbadal, že dvere sú z vnútra zavreté iba závorou. Rýchle odstránil závoru a skočil do predsieni. Dostal sa do inej izby, odkiaľ počul hlasy.

Jeho očiam sa naskytol strašný obraz. Ku sebe primknutí, sviazaní nešťastníci snažili sa takto zmierniť ukrutnú zimu, ale Donaldsonovi nepomáhalo už ani toto — bol už mŕtvy. I v Nenny už nrzla duša a malý Lafayette umrel vtedy, keď ho Douglas oslobodil od povrazov.

Ostatných, ktorí oslali na žive, len s veľkým vypätím síl vládali postaviť na nohy, potom im ukázal smer, ktorým sa bez akéhokoľvek prekvapenia môžu dostať k hlavnej budove. Douglas sám sa však ešte nepohol. Dival sa na mŕtvych a myslel na to, aká je irónia osudu. Nenny, vynálezca zázračného séra proti zamrznutiu, umrel práve zamrznutím, lebo nebolo nikoho, kto by ho bol ešte zavčasu zaštepil. Vtom mu náhla myšlienka prebleskla mozgom. Bolo by treba zadovážiť to sérum! Ktovie, či nebude potrebné?

Za myšlienkou nasledoval skutok. Nennyho laboratórium mu padlo práve do cesty a slúžilo za veľmi dobrý úkryt, aby ho banditi okolo hangáru nezbadali.

Dvere pracovne neboly zamknuté a tak sa mohol nepozorovane vkradnúť do Nennyho svätyne. Srdce mu sovrela horkosť, keď myslel na to, že majiteľ skúmaviek sa sem už nikdy nevráti a svet ostane chudobnejším o jedného génia.

Horúčkovite hľadal zázračný liek, ale našiel tam všeličo a preto nemohol vedieť, čo je načo potrebné. Práve chcel výjsť z laboratória, keď ho napadlo, aby prezrel učencov kabát. Čo ak práve tam nájde hľadané sérum, veď ho mal Nenny pri sebe, keď jeho zaštepil.

Skoro skríkol od radosti, keď našiel malú fľaštičku a na dve čiastky rozdelenú striekačku.

Douglas prebehol nebadane k hangáru. Nebál sa, lebo od hlavnej budovy mu nehrozilo nebezpečenstvo.

Obrovské dvere hangáru zivaly otvorené. Skočil za jeden zo strojov, lebo začul v hangári krik. Ani nedýchajúc pritlačil sa Douglas za dvere. Vnútri sa rozprávali. Nevidel hovoriacich, ale podľa hlasu spoznal, že je to Rovo a Albini. Napnuto načúval a celkom dobre rozumel ich rozhovoru.

— Červený išiel pre dievča, — poznamenal jeden z nich. Douglas skoro vykrikol — ale zdržal sa.

— Čo bude ak nás tu nechá? — znepokojoval sa druhý.

— Tak ho zabijeme! — znela krátka odpoveď.

— A čo bude potom, keď sa do stroja nerozumieme?

— Azda by sa tomu ten letec rozumel. Vyslobodíme ho — ak ešte žije a keď nás zavezie na nejaké bezpečné miesto, skončujeme s ním.

Douglas nechápal prečo nespomínajú Olaffa a doktora, ale tí dnu ani čo by tušili na čo si žiada odpoveď.

— Olaff vypustil na nás peklo skôr, ako ho Červený zastrelil. Ani Hubert sa nevyhol svojmu osudu a uvidíš, že i s nami bude chcieť Červený skončovať, aby sme nemohli proti nemu niekedy svedčiť, — obával sa znova jeden z nich.

Douglas plesal od radosti. Tedy už sú len traja proti piatim. Potom sa mu tvár zamračila, lebo mu prišlo na um, že polomŕtvi učenci by mu sotva mohli byť osožní. A ktovie v akom stave sa nachádza Premier s Ednou!

V tom okamihu zareval jeden z banditov.

— Zajatci ušli!

Douglas zhrozený videl, že starí nedodržali ním označenú cestu, lebo ako sa zdá, chceli sa do hlavnej budovy dostať chytrejšie a teraz sa dostali k muške automatov týchto podliakov.

Automaty spustily ihneď paľbu a Jörgen odpadol, len Jensen utekal ďalej. S náhlym rozhodnutím kopol Douglas do krídla ťažkých železných dverí a Jensenovi určené guľky s pekelným pleskotom prašťaly na hrubých dverách. Kým sa banditi vzpomätali, rozbehol sa Douglas šialenou rýchlosťou k hlavnej budove. Na chodbe v pravom slova smysle prevrátil Červeného, ktorý sa spolu s dievčaťom zrútil na zem. Bandita bleskurýchle vytiahol revolver. Bolo však už neskoro, lebo Douglas ho kopol do hlavy takou silou, že mu v tom okamihu vystriekol mozog.

Douglas teraz zodvihol polozamdleté dievča.

Edna sa dívala na neho ani na nadpozemský zázrak, potom mu na smrť vyčerpaná padla do náručia. Douglas cítil neodolateľnú túžbu pobožkať krvavočervené pery dievčaťa, ale zbadal, že Premier leží na zemi. Položil dievča do pohovky a

pristúpil k Premierovmu nehybnému telu. V tej chvíli sa vrátil do izby Jensen a vyčerpaný klesol na dlážku.

Zima sa stávala neznesiteľnou. Tu prišlo Douglasovi na um, že poslední banditi môžu vtrhnúť každú chvíľu. Rozhodol sa, že Červeného mŕtvolu nechá na chodbe. Nech vidia jeho spoločníci, že ich vodca umrel. Azda sa potom poddajú. Odbрал z meravých rúk Gounarda revolver a zabarikádoval dvere. Iba potom si lepšie všimol Prémiera.

Hneď zbadal, že ide len o ľahšie zranenie na pleci. Medzi tým sa prebrala i Edna a so zaslzenými očami sa sklonila nad otcovým nehybným telom. Douglas práve kvapkal koňak do úst raneného, keď ten namáhavo otvoril oči.

Zvonka sa ozval v tichu prenikavý výkrik.

— Červený umrel! — reval jeden z banditov, potom bolo počuť dunenie vzdalujúcich sa krokov.

Sotva ubehlo niekoľko okamihov, keď hlavnou budovou otriasol pekelný rachot. Potom zaznela taká ohlušujúca detonácia a praškanie pohonných rakét, že skoro ohluchli. Dvere sa od tlaku vzduchu takmer vyvrátili z verají. S ostrým rinkotom padaly na chodbe oblačné tabule a potom nastalo ticho. Zima bola už neznesiteľná.

Premier zastenal slabým hlasom.

— Zaneste ma do mojej pracovne! — Vtedy zbadal Jensen.

— Čo sa s ním stalo?

Douglas ho zdvihol a ihneď videl, že srdce nadaného učenca nevydržalo mimoriadne rozčúlenie. Bol mŕtvy.

Premier sotrel slzu, potom povedal.

— Poďme!

I Edna pomáhala Douglasovi. Dnu složili Prémiera do pohodlnej klubovky a chceli mu zaviazať ranu, ale on to nedovolil. Prosil, aby mu pomohli vstať.

Splnili jeho žiadosť. Premier skrútil jedným z vypínačov na stole, ale aparát zostal nemý. Premierova tvár sa bolestne stiahla.

— Sme stratení! Výbuch zničil ohrievací prístroj!

Sotva už vedeli pohybovať údmi, taká strašná zima bola v izbe. Douglas vybehol, aby priniesol z garáže niečo z nahromaždených kožušín, ale našiel už len zdrapy. Na zemi sa povaľovalo tisíce a tisíce drobných kúskov zázračného stroja, ktoré už prikryla biela inov. f. Bol vonku len niekoľko okamihov a už skoro zmrzol.

S poslednými silami zapál Premier diaľkový prístroj. Do tváre sa mu začal náhle vracaf život. Prístroj fungoval.

Hľadal vojenskú stanicu a za okamih bolo spojenie. Potom pokynul Douglasovi.

— Pán poručík, podajte hlásenie!

V nevýslovnom oduševnení zabudol Douglas i na strašnú zimu. Priskočil k mikrofónu prístroja. Zatiaľ hľadaly jeho oči zrkadlo, ale jemná platňa už nevládala reprodukovat' televízne vlny.

— Haló, tu Antarktídária, poručík Douglas Mawson. Sir, hlásim nasledujúce: Dnešného dňa sa nám podarilo zničiť najnebezpečnejšiu zločineckú bandu sveta, ktorej neslýchané technické zariadenie vám stojí k dispozícii. Túto moc odňali banditi, ktorých vodca sa menoval Gounard, násilím Premierovi, ktorý využíval svoje bádanie len pre dobro ľudstva. Pravda zvíťazila...!

Douglas cítil že mu slová zamrzajú. Edna sedela opretá o stôl, i Premier sedel nehybne, len lesk jeho očí ešte celkom nevyhasol.

Douglas vládol povedať už len toľko.

— Zamrzneme, sir! Tu je Premier, Edna, drahá, malá Edna... zamrzneme...!

— Záchranná výprava je už na ceste, už vás vidia, — zvučal plukovníkov hlas.

— Počuješ, Edna? Už nás vidia...! Edna, drahá Edna! — vyrážal zo seba Douglas a snažil sa usmiať, ale zmohol sa len na znetvorenú grimasu.

Edna zodvihla hlavu ešte raz. Keď sa pozrela na mladého muža, ani čo by bol v jej očiach na chvíľu zasvietil matný lesk. Potom jej kučeravá hlavička znovu klesla na hrud'. Zlaté vlasy už pokryla inováť oslobodenej prírody.

Douglas ešte počul, že v blízkosti niekto volá haló, ale nardarmo sa namáhal, hlas sa mu z hrdla nevydral. Ťažkými krokmi sa dovliekol k dievčaťu a smrteľne vyčerpaný klesol pri jej nohách na zem. Jeho hlava padla do lona dievčaťa.

Iba vtedy mu prišlo na um, že má pri sebe Nenyho zázračný liek. Ani toto nevyvolalo u neho zvláštny účinok. Ani sa už nenamáhal vybrať ho z vrecka. Nevládol zodvihnúť ruku.

Cítil, že mu krv v žilách prúdi vždy pomalšie a pomalšie. Zmocnila sa ho nevýslovná slabosť a už nemal ani toľko sily, aby si sadol. Shrútil sa k nohám dievčaťa a v izbe zavládlo strnulé ticho.

O niekoľko okamihov sa rozzvučal amplión. Hlas plukovníka Gromleya zahrmel do hrobového ticha.

— Poručík Mawson, dajte o sebe zprávu, aby Tompsonovci vedeli, v ktorej budove a nachádzate! Počujete ma, poručík Mawson?

Len nemé ticho bolo odpoveďou...

XIV. kapitola.

Záchranná výprava nadporučíka Tompsona pretínala pekelnou rýchlosťou vzduch plukovníkom naznačeným smerom. Pod nimi sa rozprestieralo bezútešné ľadové more bez najmenej známkou života. Príliš nízko sa neopovážili spustiť, lebo nemohli vedieť aké nebezpečenstvo ukrýva v sebe jednotvárný kraj, ktorého bielu plochu ešte neprebádali. Predpokladali, že tu bude dajaká výprava, ktorej stopu hľadali, ale nevideli nikde nič.

Nadporučík si už chcel vyžiadať nové pokyny, či sa nemajú obrátiť iným smerom. Temer dvadsať minút lietajú krížom-krážom nad Planinou a nebadajú ani najmenší znak toho, že by tu kedy bola kráčala ľudská noha. Tu zrazu niekoľko dobrých kilometrov vľavo vyletel do výšky obrovský stĺp dymu.

— Videl si to, Tompson?
— kričal do mikrofónu poručík Grewe a div nevyšskočil z kože.

— Tam budú! Poletíme priamo k cieľu! — nariaďoval nadporučík.

— Ja budem letieť v prostriedku. Poručík Grewe s ľavej strany a rotmajster Kensington s pravej strany sa priblížia k cieľu. Výška tisíc päťsto metrov! K cieľu sa zatiaľ nepribližovať, lebo nevieme, aké zneškodňovacie prístroje majú. Douglasovo hlásenie môže byť i pascou. Čo ak ho k tomu prinútili?

Lietadlá ihneď splnili rozkaz.

Vzduch bol zázračne čistý, ale vedeli, že vonku môže byť zúrivá zima.

Teraz zaznel v rádiotelefóne hlas plukovníka Gromleya, ktorý bol v stálom spojení s výpravou a počul že zahliadli cieľ.

V tejto chvíli sa ozval i poručík Mawson, ale to sa dozvedeli len cestou veliteľstva.

— Nebezpečenstva niet. Antarktidária je zneškodnená a našim hrozí smrť zamrznutím. Konajte rýchle! — znel rozkaz.

Lietadlá sa ihneď spustily a ich posádky uzrely v diaľke čudnú kotlinu, v ktorej objavili snehom pokryté domy. Obrýsy domov stále rástly, i kotlina sa zväčšovala, tak že pristátie nič nehatilo.

— Pripraviť sa, pristaneme! — nariadil Tompson.

Elektrické ohrievače na hrubých oblekoch pilotov začaly pracovať. Ešte niekoľko okamihov a tri lietadlá pristali hladko tesne pri hlavnej budove. Muži sa k nej približovali opatrne s troch strán a čo im hrdlo stačilo kričali Douglasovo meno, ale nedostali odpoveď.

Rotmajster Kensington sa uberal ku chodbe a zdesene sa zastavil pred jednou mŕtvolou. Keď však videl, že to nie je Douglas, utekal ďalej. Priamo vpadol do Premierovej pracovne a vykrikol neartikulovaným hlasom, keď uvidel tri nehybné telá. Jeho radosť a zúfalstvo sa slúčily v tomto jedinom výkriku. To však začuli dôstojníci a ozlomkrky sa hnali dnu.

Tompson rýchlo zdvihol na plec Douglasovo nehybné telo, zatiaľ čo Grewe uchoпил štíhle telo dievčaťa. Kensington sa ponáhľal za ostatnými, nesúc starého učenca.

Keď uložili polomŕtvych ľudí v kabíne lietadiel, ihneď im poskytnú prvú pomoc. Len potom zahrnely raketové stroje a tri zázraky sa vzniesly do výšky, aby doletely čím skôr do dobre vystrojenej stanice kapitána Byrda, ktorá bola otvorená pre každého, kto potreboval pomoc.

Takticky nariadil Gromley, lebo po Falklandské ostrovy by trvala cesta najmenej dve hodiny a Byrdov tábor možno dosiahnuť o polovicu času skôr.

XV. kapitola.

Hlavný stan polárneho bádateľa zíval teraz prázdnotou, ale jeho brána bola otvorená každému, kto sa tade zatúlal. V malom laboratóriu našli letci všetko potrebné a k ich ľahšej radosi objavili i niekoľko elektrických ohrievačov. Polomŕtvych uložili na postele a hneď započali s kriesením.

Poručík Grewe chcel ošetrovať dievča, ale Tompson ho zahriakol.

— Keď sa Douglas dozvie, že sa jej opovážil dotknúť, sraží ti hlavu! Rotmajster Kensington ju bude preberať! Ja vydrhnem Douglasa, zatiaľčo ty vdýchneš život do tela starého pána.

Nasledovala desaťminutová tvrdá práca. Už - už mysleli, že je všetko daromné a nepodarí sa im nešťastníkov vzkriesiť k životu. Keby sa aspoň Douglas zachránil, lebo ved' veliteľstvo očakáva už veľmi netrpezlivo podrobné hlásenie.

Táto ich túžba sa konečne vplnila. Douglas otvoril oči. Na okamih uzreli v ustatom priateľovom pohľade plamienok radosti, potom počuli tiché mrmlanie.

— Hlasnejšie hovor, Douglas! O akom sérume to hovoríš?

— Sérum!... Vo vrecku šiat... do žily treba... strie... do zápästia... obidvoch...

Sotva vládol vysloviť tieto trhané slová, potom znova stratil vedomie.

S horúčkovitým rozčúlením sa začal Tompson prehrabávať v Douglasových vreckách a čoskoro našiel malú ampulku. Ale s hrôzou zistil, že sérum z nej napoly vyteklo. Našiel tam i malé čierne púzdro, v ktorom bola injekčná striekačka.

Veľmi sa však zaradoval, keď zbadal, že i malá striekačka je naplnená.

Grewe chytil priateľovu strnulú ruku, kým Tompson zapichol ihlu striekačky do zápästia a stlačil piest. Chytro ho zaštepil i na druhej ruke.

Hneď zatým zaštepili i dievča. Keď vybrali z ampulky poslednú kvapku, práve to vystačilo i pre učenca.

Potom napäto očakávali účinok.

Tento sa však akosi nechcel objavovať, hoci už ubehlo päť minút od vstriednutia séra.

Boly to nekonečne dlhé minúty. Našli troch ľudí, ktorí boli svedkami ktovie akej tragédie a tajomstva a toto tajomstvo si azda teraz vezmú so sebou do hrobu. Nikdy sa nikto nedozvie, čo sa stalo v tom záhadnom meste, v strede ľadového pekla, kde inovať pokrýla predtým kvitnúce stromy.

S miesta, kde ležalo dievča sa ozvalo slabé zastonanie. Všetci traja sa bleskurýchle obrátili.

Do tváre žiarivej krásy sa už začal vracáť život. Ťažko vzdychla, potom otvorila veľké oči.

V tej chvíli sa Grewe zapríisahal, že krajšie modré oči ešte nevidel. Dievča sa usmialo.

Traja vojaci nevychádzali z údivu, lebo dievča sa zotavovalo každým okamihom lepšie a lepšie.

Ktovie dokedy by sa boli čudovali, ak sa za nimi niekto hromžiac neozve.

— Grewe, neďivaj sa tak na slečnu, ako by si ju chcel zjest!

Všetci traja sa obrátili.

Douglas stál za nimi celkom zdravý.

— Doug! Doug! Pán poručík! — znelo odrazu z troch mužských úst a vyobjímali vzkrieseného vojaka. Hoci sa Douglas veľmi tešil, že vidí svojich priateľov, len bol zvedavý na to, ako sa cíti Edna.

Chcel povedať dievčaťu niečo veľmi pekného, ale z úst mu vyšlo len toľko.

— Teda žijeme, Ednička!

— Žijeme, Douglas! — vyskočilo dievča na nohy a zamatovým pohľadom pohladkala mladého muža.

Douglas cítil, že celé jeho vnútro zalieva horúca vlna. Nevedel sa už opanovať a skôr, ako sa mohlo dievča brániť, priťahnuc ju k sebe, pobožkal jej žiadúce pery. Dievča sa nebránilo.

Traja vojaci sa pozerali závistlivo na veľký okamih a nezbadali, že sa Premier so svojho miesta nadvihol, otvoril oči a usmial sa, keď videl, čo robia mladí — potom si ľahol späť.

Dievča sa prestrašene vyprostilo z Douglasovho objatia, ako komu prišlo niečo na um.

— Čo je s oteckom? — pýtal sa, ale jej slediace oči už našly učencovo nehybné telo. Zúfalo k nemu pribehla a hodila sa na jeho prsia. Žalostne sa rozplakala. Myslela, že je mŕtvy.

Mŕtvi však nezvyknú kašľať, čo Premier urobil, lebo ho dráždil zadržiatvaný smiech.

Edna sa narovнала. Na jej tvári sa striedaly radosť a urážka.

— Veľmi si ma nastrašil! — povedala trochu vyčítavo.

— Áno, lebo teraz sa už pomaly nestaráš o mňa! — Premier zvažnel.

— Mojej Antarktídarii je koniec! Nadarmo dúfali ľudia v tajomný zázrak, ktorý ich vykúpil z večného napätia. Tu je už len jedna cesta: smieriť sa, alebo zahynúť! Azda mi ešte príde chuť do práce a potom započnem všetko od začiatku...

Všetci hľadeli so sústrastou na starého učenca.

Douglas ich v krátkosti oboznámil s udalosťami. Prirodzene len s tými, ktoré sám na vlastné oči videl.

Potom napísal Premier pohnute na papier niekoľko slov a položil ho na jednu z polic, kde ho každý mohol hneď nájsť.

— Pán Boh bude iste milostivým každému dobrému človeku! — bolo na papieri.

Potom sadli do lietadiel a rozlúčili sa s Byrdovým stanom.

XVI. kapitola.

Od Douglasovho strašného dobrodružstva prešli dva mesiace. A tento čas bol celkom dostatočný k tomu, aby všetky hrôzy, ktoré prežil, žily v ňom už len ako veľké zážitky. Za splnenie svojho poslania ho povýšili na naddoručika a okrem toho dostal od ministerstva vojny i desaťtisíc funtov, lebo oslobodil vlasť od nevýslovných hrôz.

Douglas sa však tešil lepšie inému vyznamenananiu, ktoré dostal, — bola to láska Edny.

Luxusná loď brázdila mierne sa kolísajúce vlny. Krásne počasie vylákalo cestujúcich na palubu. Na terase prvej triedy stáli blízko k sebe pritiahnuté dve lehátka. V jednom z nich sedelo krásne zlatoplavé dievča, upierajúce svoje veľké modré oči na vysokého, urasteného muža, ktorý nápadne stiskal malú úzku rúčku, spočívajúcu na operadle.

— Ba či dôjde naša loď do toho prístavu, ktorý sa volá Šťastie? — pýtal sa mladý muž.

— Ty hlupáčik, loď šťastia môže zakotviť iba v prístave šťastia, — štebotalo dievča s očarujúcim perliacim smiechom.

Neďaleko od nich pozoroval ich sympatický belovlasý pán. Osud mu doprial toho zvláštneho šťastia, aby sa v Birminghame zúčastnil na svadbe svojej dcéry s tým driečnym mladým mužom, ktorý si vzal do hlavy, že i on bude prisahať večnú vernosť v tom starom anglikánskom kostolíku, v ktorom sa od pradávna sobášili členovia rodiny Mawsonovcov.

